

C

14

97

శ్రీ వేమన గ్రంథాలయము

(రిజిష్టరు.)

తేలప్రోలు, కృష్ణాజిల్లా

గ్రంథనామము గ్రంథరిక ఉదాహరణగాలు.

గ్రంథము నంబరు 1635

లెటరు W

విభజన నంబరు 97

గ్రంథదాత గ్రంథాలయస్థాపకము.

గ్రామము

I

10215 7017
J. L. L.

అందరితో ఉద్యోగాలు

అందరితో ఉద్యోగాలు

II

ప్రచురణ నెం. 16

ఫిబ్రవరి 1946

కల్దారు 0-4-0

హాల్ 0-4-8

ప్రతులు 5000

రచన

బి. టి. రణదివె

వల్లిపర్తి

ప్రజా ప్రచురణాలయం,

నారాయణగుడా, హైదరాబాదు (దక్కన్.)

1 యుద్ధానంతర నిరుద్యోగ సమస్య

ఎన్నికలు జరిగి రాష్ట్రంలోనూ, కేంద్రంలోనూ ప్రజాపార్టీలు అధికారంలోకి వచ్చాయి. తీసికోకముందే, భారతదేశంలో పెద్ద ఆర్థిక తుపాను చెలరేగనుంది. అది ఇది వరకెన్నడూ కనివివియేరుగనంత భీకరంగా వుంటుంది.

రానున్న ఆర్థిక దుస్థితిని ఎదుర్కోడానికి యీ నిరంకుశ ప్రభుత్వం దాద్యత వహించకుండా విర్లక్ష్యం చేసింది. అందుచే భారతదేశాన్ని నిరుద్యోగ సమస్య ఎదుర్కొంటోంది. ఉద్యోగాలుపోయి, ఆదాయంలేక, కాందిశీకులయి దాదాపు 50 లక్షల ప్రజలు బాధపడుతున్నారు. వీరిలో యుద్ధ రంగాన్నుంచి వచ్చిన సైనికులు, పారిశ్రామిక కార్మికులు, వ్యవసాయకూలీలు, చదువుకొన్న మధ్యతరగతి మేదావులుకూడ వున్నారు. 50 లక్షల నిరుద్యోగులమీద ఒక్కొక్కరి పైన 3 గురున్న కుటుంబమైనా ఆధారపడి వుందని అంచనావేదాం. అప్పుడు ఒకటిన్నర కోట్లప్రజలు జీవనాధారంలేక బాధపడతారన్నమాట.

50 లక్షల నిరుద్యోగులు వీరిపై ఆధారపడివున్న ఒకటిన్నర కోటి జీవనాధారంలేని ప్రజలు - యుద్ధానంతరం మనలను ఎదుర్కొంటున్న భీషణసమస్య.

దీనివల్ల బాధపడుతున్న మధ్యతరగతి కుటుంబాలు, కార్మిక కుటుంబాలు విచ్చిన్నమయిపోతాయి. ఈ నిరుద్యోగులకు కొనుగోలు శక్తిలేదు. దీనిఫలితంగామన ఆర్థికవ్యవస్థ అంతా దెబ్బతింటుంది. పరిశ్రమలలో పనిజేసే కార్మికుల జీతాలు యుద్ధానికి పూర్వమున్నవాటికంటే చాలా తగ్గిపోతాయి. గుమాస్తాలు వగైరా చిన్న ఉద్యోగుల జీతాలు తగ్గిపోయి జీవనం గడపడమే కష్టమై పోతుంది.

ఒక మాటలో చెప్పాలంటే రానున్న ప్రమాదాన్ని తొలగించడానికి వెంటనే కృషిచేయకపోతే మన ప్రజలలో చాలమంది ఆదాయం, జీతాలు పడిపోయి అవస్థలు పడవలసి వస్తుంది. ఈ పరిస్థితులను అవకాశంగా తీసికొని స్వార్థపరులగు పెట్టుబడిదారులు జీతాలను తగ్గించడానికి ప్రయత్నించుతారు. నిరుద్యోగులను ఉద్యోగంలో వున్నవారికి పోటీగా పెట్ట చూస్తారు. తీవ్రమయిన సమ్మెలను రెచ్చకొడుతారు. నూతన పరిస్థితులకు లొంగిపోయేలాగా గుమాస్తాలు వగైరాపై తీవ్రమైన ఒత్తిడి తెస్తారు.

నేడు ప్రతి మధ్యతరగతి కుటుంబాన్ని, కార్మికకుటుంబాన్ని, నిరుద్యోగ దారిద్ర్య పెనుభూతాలు ఆవరించుతున్నాయి. ఈ ప్రమాదాన్ని తొలగించితేగాని

సుఖప్రదమయిన భవిష్యత్తుకోసం దీర్ఘకాల స్థానులు వేయడం సాధ్యం కాదు. మన ప్రజలు బ్రిటీషు సామ్రాజ్య వాదులదోపిడిని జయప్రదంగా ఎదిరించలేరు.

నిరుద్యోగులయిన 50 లక్షలమందిలోనూ సైనికులున్నారు; కార్మికులున్నారు, వ్యవసాయ కూలీలున్నారు, యుద్ధానికి సంబంధించిన పనులుచేసి, ఉద్యోగాలు కోల్పోయిన మధ్యతరగతి వారున్నారు.

రానున్న సంవత్సరంలో సైన్యంలోనుంచి 25 నుంచి 30 లక్షలదాకా సైనికులను యిండ్లకు పంపివేస్తారని అంచనావేయబడింది.

ఇండియా ప్రభుత్వ స్థానింగు మెంబరు సర్ ఆర్థేశ్వర్ దశాల్ రానున్న 8 నెలలో సైన్యంలోనుంచి 8 లక్షల 50 వేల సైనికులను యిండ్లకుపంపివేస్తామని చెప్పాడు.

దీని తరువాత రక్షణ కార్యాలలో పనిచేసినకార్మికులలో చాలమందిని వదిలివేస్తారు. అవిధంగా 8 నెలలలో 20 లక్షలమంది సైన్యంలోనుంచే నిరుద్యోగులుగా వస్తారు.

ఇంతేగాక రాష్ట్రప్రభుత్వాలక్రిందనూ, కేంద్రప్రభుత్వం క్రిందనూ పని చేస్తున్న 10 లక్షల ఉద్యోగులను తీసివేస్తారు.

పరిశ్రమలలోనుంచి 10 లక్షల కార్మికులను తీసివేస్తారని ఎంచబడుతోంది. యుద్ధకాలంలో కార్మికులసంఖ్య 20 నుంచి 30 లక్షలదాకా పెరిగింది. ఇందులోనుంచి 10 లక్షలను తగ్గించుతారని ఎంచబడుతోంది.

చిన్నచిన్న పరిశ్రమలనుండి మరో 5 లక్షల కార్మికులను తీసివేస్తారు. ఈవిధంగా మొత్తం 50 లక్షలమంది నిరుద్యోగులవుతారు.

ఒక విషయం తెలిసికుంటే మన దేశాన్ని ఎంతప్రమాదం ఎదుర్కొంటోందో అర్థం అవుతుంది. యుద్ధానికి పూర్వం మొత్తం పరిశ్రమలలో 20 లక్షల కార్మికులుండేవారు. ఆ సంఖ్యకు రెండున్నర రెట్లు 50 లక్షలు నేడు నిరుద్యోగులు కాబోతున్నారు. వీరందరికీ వృత్తులు చూపెట్టడం, అర్థిక జీవితాన్ని పునర్నిర్మాణం చేయడం అన్నిరాజకీయ పార్టీలను వెంటనే ఎదుర్కొంటున్న ప్రధానసమస్య.

సంధికాలంలో మనలను యెదుర్కొనిన యాసమస్యను పరిష్కరించి ఒకప్లాను ప్రకారం అర్థిక పునర్నిర్మాణానికి పూనుకోకపోతే మనదేశంలోవున్న సహజసంపత్తిని వినియోగించుకోలేము. సౌఖ్యప్రదమైన భవిష్యత్తును నిర్మించలేము. 50 లక్షల నిరుద్యోగులకు పనిచూపడంపైనే ఏప్లాను అయినా సరియై

నదా, కాదా అనే విషయం నిర్ధారణ అవుతుంది. దానిపైనే మన దేశభవిష్యత్తు ఆధారపడివుంటుంది.

50 లక్షలు నిరుద్యోగులౌతారనేది విజంగా తక్కువ అంచనా. యుద్ధానికి పూర్వం మనదేశ పరిశ్రమలలో పనిచేసేవాళ్ళు 20 లక్షలు మాత్రమే వుండేవారు అనే విషయం తెలిసికుంటే ఈ నిరుద్యోగసమస్య పరిష్కారం ఎంతకఠినమైనదో బోధపడుతుంది. యుద్ధానికి పూర్వమున్న పరిశ్రమలకు మూడున్నర రెట్లు పరిశ్రమలను విర్మించితేగాని నిరుద్యోగులందరికి మనం పని చూపలేము.

యుద్ధరంగానుంచి, పరిశ్రమలలోనుంచి తొలగించబడిన వారికి పనిచూపడానికి ఇంకేమైనా మార్గముందా? ప్రభుత్వపాలసీనిపూర్తిగా మార్పించితే తప్ప వేరుదారిలేదు.

యుద్ధరంగానుంచి తిరిగివచ్చే 20 లక్షల సైనికులూ రైతుల వ్యవసాయ కూలీల బిడ్డలు. వీరిలో ఎక్కువమంది పంజాబుకు, దక్షిణ భారతదేశానికి చెందినవారు. వారిసంపాదన భారత సైనికుల జీతాలనుబట్టి చూస్తే చాల స్వల్పమే అయినప్పటికీ, కరువు పీడితులైన వారికుటుంబాలకు ఎంతో తోడు పడేది. వారికింక యీ స్వల్పదాయంకూడ వుండదు. కుటుంబాలకు తోడ్పడలేదు. పైపెచ్చు కుటుంబాలకు మరింత భారమవుతారు.

వారిని వ్యవసాయంలో నిమగ్నుకోవచ్చు నా అంటే అది సాధ్యంకాదు. ఏమంటే భారతదేశంలో వ్యవసాయంపై యిదివరకే ఆధారపడే వారిసంఖ్య ఎక్కువగా వుంది. ఇంకా ఎక్కువమందిని వ్యవసాయంలో ప్రవేశపెట్టడం సాధ్యం కాదు. ఇప్పటికే వ్యవసాయంలో దానికి అవుసరమైన ప్రాతికంటే ఒక కోటి 50 లక్షలు అదనంగా వున్నారని అంచనా వేయబడింది.

కొత్త భూములను సాగులోకి తేవడంవల్ల కొలది మందిని యిమిడ్చుకోవచ్చు. కాని పూర్తిగా విప్లవకరమైన మార్పులు తెస్తేనేగాని వ్యవసాయంలో ఎక్కువమందిని ఇమిడ్చుకోలేము. అందుచే నిరుద్యోగం తొలగించడానికి యితర మార్గాలు కనిపెట్టాలి. యుద్ధానంతరం విడుదల అయే కార్మికులందరినీ పరిశ్రమలు యిమిడ్చుకోగల వేమో చూడవలసి వుంది.

పరిశ్రమల వైపు చూద్దామా అంటే అటు మరింత అధ్వాన్నంగా వుంది.

భారతపరిశ్రమలు పెంపొందకుండా వెనుకబడి వుండేలా చూడటం బ్రిటీషు ప్రభుత్వ పాలసీ. దాని పాలన క్రింద పెద్దపరిశ్రమలు తాబేలు నడకలో వెలిగిపోయి. వాస్తవంగా చూస్తే గత 30 ఏండ్లలోను మొత్తం పరిశ్రమలవల్ల

జీవించేవారి సంఖ్య తగ్గిపోయింది. ఈ క్రింది అంకెలను చూస్తే ఆ విషయం బోధ పడుతుంది.

సంవత్సరం	పరిశ్రమలలోని కార్మికులు			
1911	17.5
1921	15.7
1931	15.3
1941	16.0 (అంచనా)

భారతపరిశ్రమలు వెనుకబడి వున్నాయనడానికి యిది ప్రత్యక్ష నిదర్శనం. పెద్దపరిశ్రమలు కొలదిగా పెరిగినప్పటికీ, చిన్నపరిశ్రమలు నాశనమవడంవల్ల విరుద్ధోగులైనంత మందినైనా పెద్దపరిశ్రమలు యిముడ్చుకోలేక పోతున్నాయని తెలుస్తుంది.

2 యుద్ధకాలంలో సామ్రాజ్యవాదుల పాలసీ.

యుద్ధకాలంలో పరిశ్రమలలో కార్మికుల సంఖ్య కొంతవరకు పెరిగింది.

పరిశ్రమలు	వేల సంఖ్యలో 1939 లో	1942 లో
రైల్వే	700	1000 (అంచనా)
బట్టలపరిశ్రమలు	817	965
ఇంజనీరింగు	148	224
గనులు-లోహాలు	55	82
ఆహారం-పొగకు వగైరా	97	121
కెమికల్స్-రంగులు	56	73
కాగితం-ప్రింటింగు	44	49
అడవి-గాజు వగైరా	52	82
తోలు-చర్మాలు	13	30
మొత్తం	1982	2626

దీనిలో గనులపరిశ్రమ చేర్చబడింది. యుద్ధకాలంలో అది పెరుగలేదు. ఈ అంకెలు 1942 నాటివి. తరువాత చాలాపరిశ్రమలలో మరికొంత పెరుగుదలవుంది.

ఇదయినా యితరదేశాలతో పోల్చిచూస్తే మనదేశానికి 10 లక్షల కార్మికుల పెంపుదల చాలా స్వల్పమనే చెప్పవలసి వస్తుంది.

ఇలా పరిశ్రమలు తగినంత పెంపొందక పోడానికి కారణం ఏమిటి? బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యవాదుల ఆటంకాలే! వాళ్ళు భారత దేశాన్ని వలసరాజ్యంగా, సరుకు అమ్ముకునే మార్కెటుగా వుంచాలనీ బ్రిటిష్ పరిమ్రలకు పోటీగా మన పరిశ్రమలు అభివృద్ధి కాకుండాచెయ్యాలనీ చూస్తున్నారు. లేనిచో బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యంలో నుంచి భారతదేశం విడిపోతుందని భయపడుతున్నారు. అందుచే తమరాజకీయాధికారాన్నంతనూ వినియోగించి భారత పరిశ్రమాభివృద్ధికి ఆటంకాలు పెడుతున్నారు. పెనుక పడిన ఆర్థిక విధానాన్ని ఆలాగే చెక్కుచదరకుండా కాపాడుతున్నారు.

ముఖ్యంగా భారీపరిశ్రమలు పెంపొందకుండా సామ్రాజ్యవాదులు వ్యతిరేకించుతున్నారు. ఏమంటే అవి పెంపొందితే భారతదేశం తన పారిశ్రామికాభివృద్ధికి బ్రిటిష్ పరిశ్రమలపైన ఆధారపడవలసిన అవుసరం వుండదు. అందుచేతనే భారీపరిశ్రమల అభివృద్ధికి అడ్డుపెడుతూ, ముడిపదార్థాలను సప్లయిచేసే దేశంగానే భారతదేశాన్ని వుంచాలని బ్రిటిషు ప్రభుత్వం ప్రయత్నించుతూంది. భారతదేశం పారిశ్రామికంగా వెనుకబడి ఉంటేనే బ్రిటిషు సామ్రాజ్యవాదుల దోపిడీ సాగించగలరు. తమవస్తువులను అమ్ముకోగలరు. కోట్లకొలది రూపాయల లాభాలను గడించగలరు.

ఈపాలసీనే యుద్ధకాలంలోకూడ బ్రిటిషు ప్రభుత్వం అనుసరించింది. తమ మార్కెటును, లాభాలను రక్షించుకోడమే ప్రధానంగాయింది. సామ్రాజ్యవాదులు ఫాసిస్టులను ఓడించడానికి అవసరమైన పరిశ్రమాభివృద్ధికి ఆటంకాలు పెట్టారు.

తూర్పురంగానికి భారతదేశం యుద్ధాన్ని నడిపించే కేంద్రమయింది. తూర్పురంగానికంతటికి మందుకొట్టు అనే పేరుతో పిలువబడింది. దేశరక్షణ నిమిత్తం జపానువాళ్ళను త్వరగా ఓడించే నిమిత్తం భారతదేశంలో భారీపరిశ్రమలను ఉక్కు, ఇనుము, పరిశ్రమలను, మోటార్లు, రైళ్ళు, విమానాలను తయారుచేసే ఫ్యాక్టరీలను, కెమికల్ పరిశ్రమలను నిర్మించ వలసివుంది. తరువాత శాంతిసమయంలో యీ పరిశ్రమలనే ప్రజలకవసరమైన వస్తువులను ఉత్పత్తి చేయడానికి వినియోగించవచ్చు.

కాని బ్రిటిషు సామ్రాజ్యవాదులు అడుగడు కీ పరిశ్రమాభివృద్ధికి అడ్డుపడ్డారు. దేశరక్షణకు, సత్వర విజయానికి భారీపరిశ్రమలు అవసరమైనా వీరు

వాటి నిర్మాణానికి ఆటంకాలు పెట్టారు. తమ పాలసీని సమర్థించుకోడానికి సామ్రాజ్యవాదులు అనేక కుంటిసాకులు చెప్పారు.

1940 లో భారతదేశంలో తూర్పుదేశాలసభ జరిగింది. సామ్రాజ్యంలోని తూర్పుదేశాలన్నీ తమ సహజసంపదను పెంపొందించాలని తీర్మానించినపుడు కూడ బ్రిటిషు పెట్టుబడిదారుల లాభం నిమిత్తం అనేక ఆటంకాలు పెట్టారు. సామ్రాజ్యంలో ఒకేపని రెండు దేశాలు చేయడం వృధాశ్రమ అవుతుందని వంక బెట్టి భారతదేశంలో విమాన నిర్మాణం, యంత్రాల ఉత్పత్తి, తదితర భారీ పరిశ్రమలను పెట్టడానికి అవకాశమివ్వలేదు. తూర్పుదేశాలలో విమాలను విర్మించే అవకాశం అదివరకే చేస్తూందనే సాకుతో ఆస్ట్రేలియాకుమాత్రం యిచ్చారు.

సామ్రాజ్యవాదుల యీ స్వార్థంవల్లనే దేశరక్షణ కుంటుపడింది. ఈవిషయము 1942 లో అమెరికానుంచి వచ్చిన 'గ్రేడీ కమీషన్' సిఫార్సులను త్రోసిపుచ్చినపుడు స్పష్టపడింది. భారతదేశానికి జపాన్ ప్రమాదం ప్రత్యక్షంగా వున్నపుడు 'గ్రేడీ కమీషన్' వచ్చింది. దేశరక్షణ జయప్రదంగా జరుగడానికి పారిశ్రామికంగా వెనుకబడి వుండటం పెద్ద అడ్డంకుగా కన్పించింది. అందుచే అమెరికన్ మిషన్ పరిశ్రమాభివృద్ధికి కొన్నిసిఫార్సులు చేసింది. కాని ఇండియా ప్రభుత్వం ఆ సిఫార్సులను త్రోసిపుచ్చింది. అంతేకాదు, వాటిని ప్రకటించనైన లేదు.

బ్రిటిషు సామ్రాజ్యవాదులు భారత పరిశ్రమలను పెంపొంద నివ్వరు. బ్రిటిషు ఎగుమతుల సంతకృనుండి భారతదేశం విముక్తిచెందడం వారికిష్టం లేదు. అమెరికా పెట్టుబడి ఇండియాలోకి రావడం వారికిష్టంలేదు. భారతదేశం వ్యవహారాలలో అమెరికన్లు వేలుపెట్టడం బ్రిటిషువాళ్ళకు ఇష్టంలేదు.

ఇంక భారతదేశానికి మిగిలినదేమిటి? గుండీలు చేయడం, కంబళ్ళు నేయడం, దేరాలు కుట్టడం, చిన్నమందుగుండు సామాన్లు తయారు చేయడం మాత్రమే. ఐనప్పటికీ ఇండియామంత్రి 1940 పార్లమెంటులో మాట్లాడుతూ యిలా కోతలు కోసాడు: "ఇండియా కొద్దికాలంలోనే తనకు కావలసినవాటిలో 100కి90 తానే తయారు చేసుకోగలుగుతుంది" అన్నాడు. అవిఏమిటి? గుడ్డలు, దేరాల, లాంటి సాధారణ వస్తువులేగా!

భారత ఆర్థికవేత్తలలో ముఖ్యుడైన డాక్టరు లోకనాథన్ యిలా వ్రాశాడు:

"భారతదేశానికి, ఆస్ట్రేలియాకు, కెనడాకు ఎక్కడా పోలిక కన్పించడం లేదు. గత రెండు సంవత్సరాలలోనూ ఆస్ట్రేలియా ఎంతో ముందుకు పోయింది,

విమానాలు, రేడియోలు వగైరా వస్తువులను ప్రభుత్వకృషిద్వారా తయారు చేస్తూంది. బ్రిటను, అమెరికాలనుండి ఉత్పత్తిచేసే ఫ్యాక్టరీలనే దిగుమతి చేసుకుంది. కెనడాలో ప్రభుత్వం స్వంతంగా 7 కార్పొరేషన్లను నిర్మించింది. వీటి ద్వారా విమానాలు, తుపాకులు, గుండ్లు ఉత్పత్తిచేసింది; యంత్రసామగ్రి తయారుచేసే ఫ్యాక్టరీలను నిర్మింది; యుద్ధావసరసామగ్రిని కొన్నది. నిషణ్ణుల సంఘం సిఫార్సు చేసినప్పటికీ, అందుకు ప్లానులు సిద్ధంగా వున్నప్పటికీ భారత దేశంలో రైల్వే యింజన్ల నైనా తయారు చేయలేదు. ఇతరదేశాలనుండి దిగుమతి చేసుకొనటమే వాంఛనీయమన్నారు "

మోటార్లు ఎంతో అవుసరంగా వున్నప్పుడు 1940 లో సైతం మోటారు పరిశ్రమను చిర్మించే ప్రయత్నాలను ఇండియా ప్రభుత్వం సాగనివ్వలేదు. అది వరకు 5 యేండ్లనుంచి యీ ప్రయత్నాలు సాగుతున్నాయి; కాని యుద్ధం వచ్చింది కాబట్టి యీపరిశ్రమను నిర్మించడం సాధ్యం కాదని ప్రభుత్వం కుంటి సాకులు చెప్పింది.

ఈస్టరన్ ఎకనమిస్టు పత్రిక (1945 ఆగస్టు 31) గవర్నమెంటు పాలసీని తీవ్రంగా నిరశించింది :

"యుద్ధకాలంలో మాచేత చిల్లర పనులు అనేకం చేయించారు. మా దేశంలో అనేక చిల్లర సరుకులు, భాగాలు తయారయ్యాయి. ఏవస్తూవు పూర్తిగా యిచ్చట తయారు కాలేదు. మేము ఓడలు బాగుచేయగలం—కాని నిర్మించలేము. యుద్ధకాలంలో 4 కోట్ల టన్నుల ఓడలను మరమ్మతు చేశాం. కాని ఓడలను నిర్మించే పరిశ్రమను మాత్రం స్థాపించుకోలేదు. విమానాలను సమకూర్చే ఫ్యాక్టరీలో నెలకు 70 చొప్పున కూర్చబడ్డాయి. కాని విమానాలు పూర్తిగా యిచ్చట నిర్మించబడలేదు. హిందూస్థాన్ ఎయిర్ క్రాఫ్ట్ లిమిటెడ్ కంపెనీ, విమాననిర్మాణానికని ప్రారంభించబడింది. కాని చివరకు వచ్చిన సామగ్రి సమకూర్చే కంపెనీగా తయారయింది. ఆయుధఫ్యాక్టరీలు, ఉక్కు ఫ్యాక్టరీలుకూడ చివరకు అలాగే తయారయ్యాయి. మనం అన్నీ చేయగలం—ఏమీచేయలేము. అన్నీ మరమ్మతు చేయగలం—ఏమీ పూర్తిగా నిర్మించలేము. మనకొక విధానంలేదు—ప్లానులేదు. కాని ఒక స్పష్టమయిన ప్లానుమాత్రం వుంది. అదేమిటంటే దేశంయొక్క పరిశ్రమలను పెంపొందించుకుంటూ అడ్డుతగలడం"

యుద్ధకాలంలో మన పారిశ్రామికాభివృద్ధిని పై వ్యాసం చక్కగా వర్ణించింది. ఈ 6 సంవత్సరాలలోను ప్రపంచంలో తక్కిన అన్నిదేశాలు పారిశ్రామిక ఉత్పత్తిలో ఎంతో ముందుకుపోయాయి. భారతదేశంలోమాత్రం ప్రధాన

పరిశ్రమలు - బొగ్గు, ఇనుము, ఉక్కు, యంత్రనిర్మాణం కెమికల్స్, వగైరా - ఏమాత్రం అభివృద్ధి చెందలేదు. తరువాత శాంతిసమయంలో ప్రజాపుసరాలయిన వస్తువులను తయారుచేసే ఫ్యాక్టరీలుగా మార్చడానికి, భారతదేశ ఆర్థికసంపత్తిని పెంపొందించడానికి వీలైన పరిశ్రమలను నిర్మించనివ్వలేదు. ఏవో చిల్లరసరకులు తయారు చేసేదిగా మాత్రమే భారతదేశం వుండిపోయింది. అందుచే యిప్పుడు శాంతి సమయంలోని అపుసరాలకుతగినట్లుగా సహజసంపదను వినియోగించుకోలేక పోతుంది.

ఏ పరిశ్రమలోనైనా ఉత్పత్తి ఎక్కువగా జరిగిందంటే, అది షిప్టులను ఎక్కువ చేయడం వల్లనే జరిగింది. కొత్తయంత్రాలను నిర్మించడం వల్లకాదు. బట్టలమిల్లులు, ఇనుము, ఉక్కు వగైరా అన్ని పెద్దపరిశ్రమల విషయము ఇంతే.

అమెరికాలో యుద్ధకాలంలో ఉత్పత్తి 100 కి నూరు ఎక్కువయింది. యంత్ర నిర్మాణం 11 లక్షలనుండి 17 లక్షలకుపెరిగింది. బ్రిటనులో మూడింట రెండువంతులు (2/3) పెరిగింది. నూటికి 25 చొప్పున యంత్రాలు ఎక్కుగా ఉపయోగించారు.

ఇంక ఇండియాలోనా : పరిశ్రమలలో పనిచేసేవారిసంఖ్య నూటికి 25 చొప్పున పెరిగింది. కాని యిదంతా యుద్ధానికి పూర్వమున్న పాతయంత్రాలనే వినియోగించడం వల్లనే. "రైల్వేలలో 3 లక్షలమంది అదనంగా పనిచేసారు. కాని ఎక్కువ రైల్వేలు నిర్మించబడలేదు. ఎక్కువబండ్లు తయారుకాలేదు. అల్లాగే ఫ్యాక్టరీలలో 7 లక్షల 50 వేలు అదనంగా పనిచేసారు. కాని ఫ్యాక్టరీలు వృద్ధిపొందలేదు". (ఈస్టరన్ ఎకనమిస్టు 1945 అక్టోబరు 12)

యుద్ధం పూర్తయింది. శాంతికాల అపుసరాలను ఎక్కువ ఉత్పత్తి చేయడానికి మనకు యంత్రాలులేవు. ఎక్కువమందికి పనిదొరకదు. అమెరికాలో 100 కి 50 యంత్రాలు అదనంగా వున్నాయి. బ్రిటనులో నూటికి 25 యంత్రాలు అదనంగా వున్నాయి. యుద్ధానికి పూర్వమున్న యంత్రాలే యిప్పుడూ మనకున్నాయి. కాని కార్మికులు అప్పటికి మూడురెట్లున్నారు. వీరంతా యుద్ధరంగా న్నుంచి, దానికి సంబంధించిన పనులనుంచి పరిశ్రమలనుంచి విడుదలై వస్తారు. వారికి మరేవృత్తి లేదు.

బ్రిటీషు ప్రభుత్వపాలనీవల్ల మనలను బ్రహ్మాండమైన నిరుద్యోగ సమస్య ఎదుర్కుంటోంది. అంతేకాదు, దానిని పరిష్కరించే మార్గంకూడా లేకుండా చేసింది.. భారత దేశానికి ఇంక ఓడలు మరమ్మతు చేయడానికి అవకాశం లేదు. దిగుమతి అయిన సామానుసమకూర్చే (అంసెట్లీ) ప్లాంటులకు, నట్టులు, బోట్లులూ

చేయడానికి అవకాశంలేదు. ఏమంటే సామ్రాజ్యవాదులకు ఇంక ఆపని అవుసరం లేదు. ఇప్పటివరకు వీటిలో పనిచేసినవాళ్ళు నిరుద్యోగులై వీధిని పడవలసిందే. సామ్రాజ్యవాదుల పుణ్యమా అంటూ పరిశ్రమలకు ఆటంకాలు పెట్టడంవల్ల వారికి ఏపనీ దొరకదు. ఏవస్తువులూ తయారుచేయలేరు. భారతదేశానికి - సామ్రాజ్యవాదులు కోరేవాటిని మినహా మరి వేటినీ-ఉత్పత్తి చేయగల శక్తి లేకుండా పోయింది.

3 భారత పెట్టుబడిదారుల విపరీత సంపాదన

పరిశ్రమాభివృద్ధిని అరికట్టడంవల్ల భారతదేశానికి అనేక అరిష్టాలు సంభవించాయి.

దేశంయొక్క ఉత్పత్తి శక్తిని ప్రభుత్వం పెంపొందించలేదు. ఉన్న కొద్ది పరిశ్రమలనుంచి ప్రభుత్వం యుద్ధావసరాలయిన సప్లయలను తీసికుంది. దాని ఫలితంగా ప్రజలకు జీవితావరాలుకూడా అందలేదు. ఏవస్తువుచూచినా కరువే! ఎక్కడ చూచినా దొంగవ్యాపారం! విపరీత ధరలు!!

బ్రిటీషు ప్రభుత్వానికి కావలసిన యుద్ధావసరాలను కొనడానికి, ఇండియా ప్రభుత్వం కరెన్సీనోట్లను విపరీతంగా అచ్చువేసింది. అందువల్ల వస్తువుల ధరలు అకాశాని కంటాయి: ప్రజలపైన యుద్ధబరువు మరింత పడింది. ఇండియా ప్రభుత్వం బ్రిటనుకు యిచ్చిన అప్పుకు బదులుగా బ్రిటీషు ప్రభుత్వం నుంచి భారీయంత్రాలు వగైరా పుచ్చుకొని వుంటే యీ ఇన్ ఫ్లేషన్ (నోట్లముమ్మరం) వుండేదికాదు. కాని ప్రభుత్వం అలాచేయలేదు. బ్రిటనులో యంత్రాలను ఇండియా ప్రభుత్వం కొనలేదు. అందుచే ఇంగ్లాండులో మన స్టైరింగ్ బ్యారేన్సులు పోగుపడిపోయాయి. బ్రిటీషు సామ్రాజ్యవాదులు హెచ్చుధరల ద్వారానూ భారతదేశాన్ని దోచుకున్నారు: పారిశ్రామికాభివృద్ధికి అవుసరమైన యంత్రాలనూ సప్లయ చేయలేదు.

ఈ పాలసీ ఫలితంగా విపరీతమైన ధరలు, చాటు వ్యాపారం దొంగ నిల్వలు దేశమంతటా వ్యాపించాయి. అహారకరువు, బట్టలకరువు, జీవితావుసర వస్తువుల కరువు వచ్చింది: ప్రజలబాధలు మరింత హెచ్చాయి.

దీనికి విషాదకరమైన విదర్శనం బెంగాలు కరువు. 31 లక్షల ప్రజలు ఒక బెంగాలులోనే కరువువల్ల మరణించారు. వంట్లో శక్తిలేక అంటువ్యాధులు వ్యాపించి లక్షలకొలదీ ప్రజలు బలి అయిపోయారు.

సామ్రాజ్యవాదుల పాలనీవల్ల ప్రజలు ఎన్నడూ పడనంతగా బాధపడ్డారు. నల్లలవలే మాడిపోయారు. రెండో వైపున పెట్టుబడి దారులకు, వర్తకులకు విపరీత లాభాలను పొందడానికి చక్కని అవకాశం యిచ్చింది. పరిశ్రమల పెంపుదలను ఆపుచేసినందుకు ప్రతిఫలంగా పెట్టుబడిదారులకు సామ్రాజ్యవాదులు చూపిన పరిహారమిది. పెట్టుబడిదారులకు యిష్టమొచ్చినంత లాభాలు గుంజడానికి అవకాశమివ్వడం : ఆదనపు లాభాల టాక్సు వగైరా పన్నులద్వారా అందులో భాగాన్ని ప్రభుత్వబొక్కసంలోకి చేర్చడం; యుద్ధకాలంలో సామ్రాజ్యవాదులనుసరించిన పంథాయుదే.

అధిక లాభాల పిపాస అనే దయ్యాన్ని భారతదేశంలో విచ్చలవిడిగా వదిలేసారు. బీదలైన రైతులను, కూలీలను, మధ్యతరగతి గుమాస్తాలను దోచుకోడానికి షాహుకార్లకు పూర్తిగా స్వేచ్ఛ యివ్వబడింది.

వాళ్ళు యెంతేసిలాభాలు గుంజారో తెలిసికోడానికి 'ఈస్టరన్ ఎకనామిస్టు' పత్రిక (1945-జూన్ 29) లోని వ్యాసం ఉపయోగపడుతుంది. బట్టల మిల్లుల పరిశ్రమలో ఎంతలాభాలు వచ్చాయో చూడండి :

సంవత్సరం	కంపెనీలు	వేలరూపాయలలో లాభాలు	1928 లో పోల్చితే నూటికి ఎంత ?
1928	58	1,28,02	100.0
1939	61	1,98,64	154.6
1940	63	2,88,95	220.1
1941	60	6,81,35	489.1
1942	75	11,09,78	760.7

అనగా 1939 లో సుమారు 2 కోట్ల లాభం వస్తే 1942 లో 11 కోట్ల లాభం వచ్చింది. లాభం ఐదురెట్లకు పైగా పెరిగింది.

1941 నాటికి 7 కోట్లకు పెరిగింది. అంటే 1939 లాభాలకు మూడురెట్లు పెరిగింది.

ఇతర పరిశ్రమలలో కూడ యిదేవిధంగా విపరీతలాభాలు వచ్చాయి. ఎం. హెచ్. గోఫాల్ యిచ్చిన లెక్కలను ఈ దిగువ యిస్తున్నాము.

వివిధపరిశ్రమలలో సగటు లాభాలు

(వేలరూపాయలలో)

పరిశ్రమలు	1939	1940	1941	1942	1943
జనపనార మిల్లులు	108	643	667	968	1002
బిట్టల మిల్లులు	608	443	1249	1904	3921
తేయాకు	73	86	156	184	286
పంచదార	430	616	523	688	939
బొగ్గు	185	167	198	177	230
ఇంజినీరింగు	4281	5728	7681	1547	9637
బ్యాంకులు	—	1239	2420	2839	—
ఇతరాలు	472	493	1542	1860	1891
మొత్తం అన్నిరకాలు	422	536	1192	1092	1380

సగటు లాభాలు - ఇండెక్సు నెంబరు

1939 సంవత్సరంలో - 100 అని అంచనా

	1939	1940	1941	1942	1943
జనపనార	100	590	617	896	926
బిట్టలు	100	73	205	313	645
తేయాకు	100	118	214	252	392
పంచదార	100	143	122	160	218
బొగ్గు	100	88	107	95	124
ఇంజినీరింగ్	100	115	180	36	225
ఇతరాలు	100	104	326	394	401
అన్నిరకాలు	100	127	282	295	327

1943 నాటికి జనపనార పరిశ్రమలో ఒక్కొక్క కంపెనీకి లాభం ఒకలక్ష నుంచి 10 లక్షలకుపెరిగింది బిట్టల మిల్లులలో 6 లక్షలనుంచి 39 లక్షలకుపెరిగింది. తేయాకులో 73 వేలనుంచి 286 వేలకు పెరిగింది. పంచదారలో 430 వేలనుంచి 939 వేలకు పెరిగింది. బొగ్గులో 185 వేలనుంచి 250 వేలకు. ఇంజినీరింగులో 43 లక్షలనుంచి 96 లక్షలకు లాభాలు పెరిగాయి.

అనగా 1939 నుంచి జనపనార పరిశ్రమలో లాభాలు 9 రెట్లు పెరిగాయి. బట్టల మిల్లులలో 6 రెట్లు, తేయాకులో 9 రెట్లు, పంచదారలో నూటికి 50 వంతున ఇంజనీరింగులో నూటికి 100 చొప్పున లాభాలు పెరిగాయి.

ఇలాంటిపుడు ప్రజలు కరువుతో మాడిపోయారంటే ఆశ్చర్యమేముంది ? బట్టలు, పంచదార ప్రజలకు అందుబాటులో లేవంటే ఆశ్చర్యమేముంది ? ప్రజలు కరువుకాటకాలతో మాడిపోతూంటే పెట్టుబడిదారులు లాభాలతో కొవ్వెక్కారు : సామ్రాజ్యవాదుల దోపిడీకి సాయపడ్డారు.

ఈ విధంగా జరుగుతున్నప్పుడు బిల్లాపంటి కోటీశ్వరులు అసలు ఇన్ ఫ్లేషనే లేదని వాదించారంటే ఆశ్చర్యమేముంది ? నామ మాత్రంగా వున్న కంట్రోల్సుకూడ అక్కరలేదన్నారంటే వింతేముంది ?

పైన ఇవ్వబడిన లెక్కలన్నీ పబ్లిక్ కాతాలలో చూపబడినవే. కాని చాటుగా యింకెంత గడించారో ! దొంగమార్కెటు లాభాలు ఎంతవున్నాయో ! ఎవరు అంచనా వేయగలరు ? అవన్నీ లెక్కించితే పెట్టుబడిదారుల లాభాలను, సామ్రాజ్యవాదుల దోపిడి సాగడానికి ప్రజలెంత బరువు మోసారో అర్థమవుతుంది.

సామ్రాజ్యవాదుల యుద్ధపాలసీ ప్రజల ఆర్థిక జీవితాన్ని చిద్రంచేసింది. దేశానికి, ప్రజాసామాన్యానికి విరుద్ధంగా పనిచేసింది. సామ్రాజ్యవాదులకు యుద్ధ ఖర్చులను సప్లయిచేసింది. పెట్టుబడిదారులకు తమ దేశ ప్రజలనే దోచుకోడానికి అవకాశమిచ్చింది. ప్రజలకు వ్యతిరేకంగా బ్రిటీషు సామ్రాజ్యవాదులతో భారత పెట్టుబడిదారులు చేతులు కలిపారు. ప్రజలకుచావు: పెట్టుబడిదారులకు-సామ్రాజ్యవాదులకు దీపావళి.

4 యుద్ధానంతరం ప్రభుత్వ పాలసీ

యుద్ధం ముగిసింది. కాని పారిశ్రామికాభివృద్ధికి ప్రభుత్వ వ్యతిరేకత మాత్రం పోలేదు. సిగ్గులేకుండా సామ్రాజ్యవాదుల పాలసీ కొనసాగించబడుతూంది. బ్రిటీషు వస్తువులను అమ్ముకోడానికి మార్కెటుగానే వుంచాలని ప్రయత్నించుతున్నారు. ఈ విషయాన్నిగురించి లండను టైమ్స్ ఏమని వ్రాసిందో చూడండి. "యుద్ధకాలంలో దిగుమతులు రాకపోవడంవల్ల ఇండియాలో చాలా పరిశ్రమలు కుక్కగొడుగుల్లా లేచాయి. బ్రిటను నుంచి ఎగుమతులు వెళ్ళడం ప్రారంభంకాగానే అవన్నీ అణగారిపోతాయి. ప్రజలకొనుగోలు శక్తిని దృష్టిలో

వుంచుకోకుండా ఇ-డియాప్రభుత్వం ఆ పరిశ్రమలకు గ్రాంటులిచ్చి రక్షించితే తప్ప బ్రతకవు. "

ఎక్కువ పరిశ్రమలను విర్మించి, ఎక్కువ మందికి పని చూపించడానికి బదులు వున్న యుద్ధ పరిశ్రమలనే మూసివేస్తున్నారు. బ్రిటీషు పెట్టుబడిదారుల ఎగుమతులకు దారి కుట్రపరుస్తున్నారు.

భారతదేశంలో నేడువున్న కరువును తొలగించడానికే దిగుమలు తెప్పించుతున్నామని ప్రభుత్వం సాకుచెబుతూంది. నేత సరుకు, గాజుసామాను తయారుజేసే పరిశ్రమల యజమానులు యుద్ధకాలంలో వాగ్దానాలప్రకారం తమకు రక్షణ యివ్వకుండా దిగుమతులు రానిస్తున్నందుకు ఆసమ్మతి తెలుపుతున్నారు.

యుద్ధం ముగిసే సమయంలో ప్రభుత్వం 'హైదరీమిషన్' ద్వారా ఇండియన్ కంపెనీలకిచ్చిన యుద్ధ కంట్రాక్టులను రద్దుచేసింది : బ్రిటీషు కంపెనీలకు ఆర్డర్లు యిచ్చింది. దీని ప్రకారం 1946 పూర్తి ఆయ్యేటప్పటికి ప్రభుత్వం ఆర్డరిచ్చే యుద్ధసామగ్రి అంతా బ్రిటనునుంచే దిగుమతి అవుతుంది.

1945 మార్చి-ఏప్రిల్లో హైదరీమిషన్ ఇంగ్లాండు వెళ్ళింది. 1945 లో 26 కోట్ల రూపాయలువిలువచేసే దిగుమతులకు, 1946 లో 48 కోట్లరూపాయల దిగుమతులకు ఏర్పాటు చేసి వచ్చింది.

'హైదరీమిషన్' ఫలితాలను గురించిన ప్రభుత్వ ప్రకటనలో అనేక విషయాలు బయటపడ్డాయి. బొగ్గుగనులకు సంబంధించిన యంత్రాలను తెప్పించడానికి ప్రయత్నాలు సంతృప్తికరంగా జరిగాయని తెలిపింది. పిల్లల ఆహారం, కాయగూరల విత్తనాలు, బైసికిళ్లు, మందులు, స్టేషనరీసామాను, కుట్టుమిషన్లు, గాజుసామాను, ఎలెక్ట్రిక్ వస్తువులు వగైరా వస్తువులు దిగుమతి చేయబడతాయని తెలిపింది. వీటిలో చాలా వస్తువులు మనదేశంలోనే తయారవుతున్నాయి. అయినప్పటికీ సరిపడినంత సప్లయ లేదనడంలోకూడా ఏమీ సందేహంలేదు.

కాని బ్రిటీషు ప్రభుత్వం ఈ వస్తువులను తయారుచేసే యంత్రాలనుకూడ దిగుమతిచేస్తే, అపుడు వస్తువుల కొరతను తీర్చడానికే దిగుమతి చేస్తూందనే వాదన సభ్యంగా వుంటుంది. కాని ప్రభుత్వం అలాచేయలేదు. దేశీయ పరిశ్రమలకు పోటీగా దిగుమతులను దించమని ప్రభుత్వం యిదివర కనేకసార్లు వాగ్దానాలు చేసింది. కాని అందుకు భిన్నంగా కొత్త పరిశ్రమల గొంతు నొక్కడానికి, బ్రిటీషు వస్తువులను ఇండియన్ మార్కెటులో అమ్మడానికి ప్రయత్నిస్తుంది.

ఇంతేకాదు. భారీపరిశ్రమలు, కొత్త పరిశ్రమలు అభివృద్ధి చెందకుండా అడ్డుతగులుతూనేవుంది. యంత్రాలను దిగుమతి చేయక పోవడంలోని ప్రభుత్వ

పాలసీ అంతర్ధార్యంయిదే. భారతదేశానికి కావలసినంత స్వేర్లింగునిల్వలన్నాయి: బదులు తీర్చడానికి ముడిపదార్థాలు సప్లయలు చేయగలం. అయినప్పటికీ ప్రభుత్వము పరిశ్రమల నిర్మాణానికి అవుసరమైన యంత్రసామగ్రిని దిగుమతి చేయలేదు. పైగా బ్రిటిషు పరిశ్రమలు ఇతర ఆర్థర్లు సప్లయ చేయడంలో నిమగ్నమై వున్నాయని సాకుచెపుతూంది.

భారీపరిశ్రమలకు కావలసిన యంత్రాలను అటుంచి, ఒట్టలమిల్లులకు కావలసిన యంత్రాలనుకూడ దిగుమతిచేయలేదు. ఇంగ్లాండు వెళ్ళిన 'ఇండస్ట్రియల్ మిషన్' ఐట్టిచేతులతో తిరిగివచ్చింది. రెండు సంవత్సరాలదాకా ఔక్స్‌ఫోర్డ్ యంత్రాలు దిగుమతి ఆయ్యే అవకాశంలేదని తెలియచేసింది. మరోదేశ ప్రభుత్వమైతే తనకున్న స్వేర్లింగు నిల్వలను ఆధారంగా చేసికొని బేరం సాగించేది. కొత్తపరిశ్రమలు నిర్మించడానికి అవుసరమైన యంత్రాలను తప్పకుండాదిగుమతి చేసుకునేది. యంత్రాలను తగినన్ని సప్లయచేస్తేగాని, ఇతరవస్తువులను కొననిరాకరించేది.

కాని ఇండియా ప్రభుత్వం అలాచేయలేదు. ప్రస్తుత ప్రభుత్వ పాలసీని ఓడించితేగాని మనదేశపరిశ్రమల పునర్నిర్మాణం సాధ్యంకాదు. నిరుద్యోగులవెనున్న అక్షిలకొలదీ పనివారికి వృత్తిప చూపించలేము.

యద్ధకాలంలో ప్రభుత్వం అమలు జరిపిన కంట్రోల్స్‌ను పరిశ్రమల పెంపుదలను ఆటంకపరచడానికి వినియోగించారు. ఇన్‌ఫ్లేషను (కరెన్సీనోట్ల ముమ్మరం) ఆపుచేస్తానికి అని సాకు చెపుతూ కొత్తకంపెనీల నిర్మాణానికి ఆటంకాలు పెట్టేది. దీనివల్ల ముందుగా ప్రభుత్వం అనుమతించితేగాని కొత్త కంపెనీలు స్థాపించకూడదు.

ఆదనంగవున్న పెట్టుబడినంతనూ ప్రభుత్వం ఋణాలద్వారా తన చేతుల్లోకి ఊసికోవడమే ప్రభుత్వఉద్దేశం. అందుకొరకే కొత్త కంపెనీల స్థాపనకు యిలా ఆటంకాలు పెట్టేది. కాని "ప్రస్తుత అధికలాభాలనుచూచి కక్క గొడుల్లాగా కొత్తకంపెనీలు వస్తాయనే భయంతోనే యీసషేడం పెట్టామని" ప్రభుత్వము చెప్పుకుంది. సక్రమ పద్ధతిలో ప్రారంభించే కంపెనీలకు అడ్డురానని కూడా ప్రభుత్వం చెప్పుకుంది. కాని బాధ్యతలేవి ప్రభుత్వం ఎన్నికయ్యిని మాటలు చెబితే మాత్రమేమి? భారత పరిశ్రమల పెంపుదలను ఆపుచేయడమే దాని ఆశయం.

జాతీయ ప్రభుత్వముంటే ఏమిచేసేది? ప్రజాక్షేమం దృష్టిలో వుంటు కొని ఏయే పరిశ్రమలలో పెట్టుబడి వినియోగించాలో నిర్ణయించేది. ఆ పరిశ్రమ

లకు అవుసరమైన యంత్రసామగ్రిని దిగుమతి చేసేది. కాని ప్రస్తుత ప్రభుత్వమో : పరిశ్రమలను ఆటంకపరచడానికి ఈ అధికారం వినియోగించింది. భారత వర్తక పత్రిక “ ఈస్టర్న్ ఎకనమిస్టు ” యీ విషయమై ఇలా వ్రాసింది.

“ ఒక అప్లికేషన్ వెళ్ళితే అది నెలలకొలదీ దిపార్టుమెంటులమధ్య తిరిగేది. అధికారంలోవున్న వ్యక్తులకు అప్లికేషన్ యొక్క మంచిచెడ్డలు తెలియవు. ఈ విషయమై సలహా యివ్వడానికి అనధికారుల సలహా సంఘాన్ని నియమించమని కోరినప్పటికీ ప్రభుత్వం ఆంగీకరించలేదు. ప్రజలకు ముఖ్య అవుసరమైన వస్తువులు తయారుచేయడానికి కూడ ఒక కంపెనీ ఏర్పాటానికి అనుమతి యివ్వలేదు. తమ పెట్టుబడిని ప్రభుత్వం చేతిలోకి అప్పగించిన కంపెనీలకు మాత్రమే అనుమతి ఇవ్వబడింది.

“ చాలాకాలానికి నిర్మించే పరిశ్రమలలో పెట్టుబడికి కూడ ప్రభుత్వం అనుమతించక అనేక ఆటంకాలు పెడుతూంటుంది. కొత్తపరిశ్రమను నిర్మించాలనుకున్నవారికి తామెప్పుడు ఉత్పత్తి చేయగలుగుదుమో అనే విషయం తేల్చుకోడమే కష్టంగా వుంది. ఏ ఫ్యాక్టరీని, ఎవరు, ఎచట నిర్మించాలి అనే విషయంలో కూడ ప్రభుత్వం తానే నిర్ణయించ పూనుకోవడంవల్ల ఈ విషయం మరి సందిగ్ధావస్థలో పడింది. ఒక ప్లానులేదు. ప్లానువేసే నాడులేదు. జాతీయప్రభుత్వం లేదు. ఐనప్పటికీ యీ నిర్బంధాలవల్ల లంచగొండితనం, పక్షిపాతం ఎంతో పెరిగింది. వీటికి తోడు కావలసిన యంత్రాలను దిగుమతిచేసికోడానికి లైసెన్సులు ఒక ఆటంకంగా తయారయ్యాయి. ఈ కంట్రోల్స్ పైన అన్ని ప్రభుత్వ శాఖలకు పెత్తనం వుంది. ఎటుచూచినా అనుమానమే. అందుచే పెట్టుబడిని వినియోగించి కొత్తపరిశ్రమలను స్థాపించడానికి ఎవరూ చొరవతో ముందుకు రాలేదు. ”

[జూన్ 15 పత్రికలో 788 పేజీ]

దీనికితోడు ప్రభుత్వం పచ్చగడ్డిపై పడుకున్న కుక్కమాదిరిగా అమెరికాతో - ఇండియా వర్తకానికి అడ్డు పెడుతోంది. అందుచేత అర్థిక సంక్షోభం మరింత తీవ్రమవుతోంది. ఇండియాను తన స్వంత మార్కెటుగా వుంచుకోడానికి బ్రిటను మనలను అమెరికాలో భారీ యంత్రసామగ్రిని కొననివ్వడంలేదు. అమెరికా సప్లయ చేయగలిగినప్పటికీ, బ్రిటీషు సామ్రాజ్యవాదులకు ఇండియాపై పెత్తనం వుండటంవల్ల యిది సాధ్యపడటం లేదు.

యుద్ధకాలంలో వర్తకం ద్వారాను, మారకంద్వారాను భారతదేశానికి ‘దలర్లు నిల్వ’ ప్రోగుపడింది. దీనిని వినియోగించుకుంటే భారతదేశం

అమెరికానుండి యంత్రాలను కొనవచ్చు. కాని బ్రిటీషు ప్రభుత్వం యిందుకు అవకాశం యివ్వడంలేదు. యుద్ధకృషిని సమిష్టిగా పెంపొందించాలనే సాకుతో బ్రిటను, మన డాలర్ నిల్వలను కాజేసింది. ఇండియాకు అమెరికానుండి యంత్రాలను కొనే అవకాశం లేకుండా చేసింది. ఇప్పటికీ అదేపాలసీ సాగించుతోంది. ఎంతో ఆందోళన చేశాక 1944 లో 2 కోట్లు 1945 లో 2 కోట్ల డాలర్లు ఖర్చు పెట్టుకోడానికి మాత్రం అవకాశం యిచ్చింది. భారతదేశ అవసరాలతో పోల్చి చూస్తే ఇది చాలా కొద్దిమొత్తం. న్యాయంగా మనకురావలసిన డాలర్ నిల్వలో (బ్రిటను సామ్రాజ్య డాలర్ ఫండుకు కాజేసిన మొత్తంలో) యిది చాలా స్వల్ప భాగం మాత్రమే. ఇప్పుడు అమెరికాలో బ్రిటనుకు 350 కోట్ల డాలర్లు నిల్వవుంది. భారతదేశానికి డాలర్లు సప్లయి చేయకపోవడంలో బ్రిటనుకు అవుసరమయికాదు. స్వార్థమే కారణమని చెప్పాలి.

భారతదేశ డాలర్ నిల్వను కాజేయడం భారత పరిశ్రమల పునర్నిర్మాణానికి పెద్ద అటంకంగా వుంది. ఏమంటే దీనివల్ల అమెరికాలో సామగ్రి కొనడానికి వీలుపడటంలేదు. విస్తారమైన ఉత్పత్తి, సప్లయి చేయగల శక్తి కలిగిన అమెరికానుండి సామగ్రి కొనడానికి వీలుపడటంలేదు.

5 భారత పెట్టుబడిదారులు :

బ్రిటీషు సామ్రాజ్యవాదులు

పరిశ్రమల అభివృద్ధికి ఎన్ని అటంకాలు పెట్టినా, కొంత పెంపుదల తప్పకుండా జరుగుతుందని సామ్రాజ్యవాదులకు తెలుసు. వాళ్ళు భారీపరిశ్రమల పెంపుదలకు వ్యతిరేకులు. అయినప్పటికీ ఏపరిశ్రమలైనా పెరిగితే వాటిలో తమ పెట్టుబడి, కంట్లోలు వుండాలని ప్రయత్నించుతారు.

భారత పెట్టుబడిదారులకూడ జాయింటు కంపెనీలకు వ్యతిరేకంకాదు. ఏమంటే బ్రిటీషు పెట్టుబడిదారులతో కలిస్తే అటంకాలు తగ్గిపోతాయి - ప్రభుత్వ సహకారం సంపాదించడం సులభమవుతుంది. అందువల్లనే తాత - బిర్లా స్థానుపై సంతకం చేసిన వారిలో ఒకడైన సర్ ఆర్థేర్వర్దలాల్ ఇలా సూచించాడు. పరిశ్రమల మానేజిమెంటు కంట్లోలు భారతీయుల చేతుల్లో వుండాలి. పెట్టుబడిలో నూటికి 70 భారతీయులదీ, 30 బ్రిటీషువాళ్ళదీ వుండవచ్చునని అంగీకరించాడు.

బిర్లా కంపెనీ, లార్డ్ నఫీల్డు కంపెనీ (బ్రిటనులోకల్లా పెద్దమోటాకు కంపెనీ) కలసి యుద్ధానంతరం పరిశ్రమలను నిర్మించాలని ఒడంబడిక చేసి కున్నారని రిపోర్టులు వచ్చాయి. నఫీల్డు - బిర్లాల కలయిక బ్రిటీషు పెట్టుబడిదార్లు- భారత పెట్టుబడిదార్ల కలయికకు ఉదాహరణ. జూన్ 20 వీశిద్దరికి ఒడంబడిక జరిగింది. బ్రిటీషు ఔక్స్ ఫియన్స్ ను (నిషణులను) ఇండియన్ వర్కర్లను ట్రాన్స్ ఫర్ చేయడానికి ఒడంబడిక చేసికున్నారు. “ నఫీల్డుకు లాభాలలో భాగం ఉంటుందనీ, కంట్రోలు బిర్లా చేతుల్లో వుంటుందనీ ” చెప్పుకున్నారుకోండి !

బ్రిటీషు పెట్టుబడిదారులు, భారత పెట్టుబడిదారులుకలసి బ్రిటీషు సామ్రాజ్య వాదుల అంగీకారంతో భారతదేశాన్ని దోచుకోడానికి ప్రయత్నించుతున్నారు. కొద్ది లాభాలకోసం బ్రహ్మాండమగు పారిశ్రామిక స్థానులను వదలుకొని బ్రిటీషు పెట్టుబడిదారులతో చేతులు కలపడానికి భారత వ్యాపారస్తులు సిద్ధంగావున్నారు. ఈరోజున ఈ ప్రమాదాన్ని మనం ప్రత్యక్షంగా చూస్తున్నాం.

అలా రాజీకి దిగిరమ్మని ఒత్తిడిచేయగల స్థితిలో నేడు సామ్రాజ్యవాదులు వున్నారు. ఇప్పుడు బ్రిటీషు పెట్టుబడిదారులది పైచేయిగా వుంది. ప్రభుత్వ యంత్రం వాళ్ళ చేతుల్లో వుంది. భారీ యంత్రాలను పంపడం ఆపుచేసి, భారత దేశ మార్కెటును తమ వస్తువులతో నింపివేయగలరు. లై సెన్సులు వగైరా అనేక కంట్రోల్స్ పెట్టి కొత్తపరిశ్రమలకు అటంకాలు పెట్టగలరు. ఓడలలో భారీ యంత్రాల దిగుమతికి అవకాశం లేకుండా చేయగలరు. రక్షణ కార్యాలకు చేయబడుతున్న బ్రహ్మాండమైన ప్రభుత్వ ఖర్చు అంతా వారిచేతుల్లో వుంది. కాబట్టి ఆర్థిక నిర్మాణ మంతటిపై పెత్తనం చేయగలరు. ఈ ఖర్చు ఆకస్మికంగా తగ్గిపోతే దేశంలో ఆర్థిక సఙ్కోభం, పరిశ్రమలకు ఆరిష్టం సంభవించుతుంది.

ఈ సాధనాలన్ని ఉపయోగించి బ్రిటీష్ సామ్రాజ్యవాదులు భారత పెట్టుబడి దారులను లొంగదీస్తున్నారు. పరిశ్రమల అభివృద్ధికి వారిస్థాను వదలుకొని తమతో రాజీకి రమ్మని ఒత్తిడి చేస్తున్నారు. బ్రిటీష్ ప్రయోజనాలకు నష్టం లేనిపద్ధతిలో అభివృద్ధి జరుగాలని సామ్రాజ్యవాదులు కోరుతున్నారు. భారత దేశసంపత్తిని పెంపొందించడంలో తమక్కూడ పెద్ద వాటా కావాలని దీమాండు చేస్తున్నారు. భారీ పరిశ్రమలు పెరగడం సామ్రాజ్యవాదులకు ఇష్టంలేదు. చిన్న చిన్న పరిశ్రమలు, రోడ్ల నిర్మాణం వగైరాలాంటివి అభివృద్ధిచేయడంతో సంతృప్తి పరచాలని చూస్తున్నారు. కాని పారిశ్రామికాభివృద్ధిని పూర్తిగా అరికట్టడం సాధ్యం కాదని సామ్రాజ్యవాదులకూ తెలుసు. అందుచే బ్రిటీష్ ప్రయో

జనాలకు సాధ్యమైనంత తక్కువనష్టం జరిగేలా వీటిని మార్చాలని వాళ్ళు ప్రయత్నిస్తున్నారు.

భారత సహజ సంపదలను వృద్ధి చేస్తామనీ, ప్లానుప్రకారం పరిశ్రమలను పెంపొందించుతామనీ ప్రభుత్వోద్యోగులు ఎన్ని చిరుకపటకులు పనికిరాని ప్రభుత్వపాలనీ నేటికీకూడా పారిశ్రామికాభివృద్ధికి అడ్డు పడటమే. లక్షలకొలదీ కార్మికులు, మధ్య తరగతివారు నిరుద్యోగంతో బాధపడుతున్నా వారాపాలనీని విడువలేదు. మరోవైపున ప్రభుత్వం తన అధికారాలను వినియోగించి భారత పెట్టుబడిదారులు తమ పరిశ్రమలలో బ్రిటీష్ వాళ్ళకు వాటాలు యిచ్చేలాగా చేస్తోంది. తాతా-బిర్లా ప్లాను తయారుచేసినవారిలో ఒకడయిన ఆర్థేర్వర్దలాల్ వై స్రాయీ కార్యనిర్వాహక వర్గంలో వుండటంకూడ యిలాంటి రాజీబేరాలకు చిహ్నమే.

కనీస పారిశ్రామికాభివృద్ధి తోనే భారత పెట్టుబడిదారులు సంతృప్తి పడాలని ప్రభుత్వం కోరుతుంది. ఎక్కువమందికి పనులు, ఎక్కువమందికి ఉద్యోగాలు, ప్రజలకు ఎక్కువ ఆదాయం కలుగజేయడం వారి ఆశయంకాదు. కార్మికులు, మధ్యతరగతి కుటుంబాలలో కరువు కాటకాలు వ్యాపించడమే ప్రభుత్వ పాలనీకి పర్యవసానం. బెంగాలు కరువుకు, భారతదేశమంతటా కరువుకుకారణమైన దోపిడీవిధానాన్ని, ఇన్ ఫ్లేషన్ విధానాన్నే యింకా ప్రభుత్వం కొనసాగించుతోంది. బ్రిటీషువాళ్ళ లాభాలను కాపాడుతుంది. భారతప్రజల భుజాలపై మరింత బరువువేస్తుంది. ఎన్నికలు అయ్యేటప్పటికి సామ్రాజ్యవాదల పాలనీని ఇలాగే కొనసాగనిస్తే మన ఆర్థిక జీవితమే భగ్నమవుతుంది. ఆర్థిక సంక్షోభం వస్తుంది. వాటిని ప్రజామంత్రివర్గాలు తట్టుకోలేవు. అపఖ్యాతి పాలవుతాయి. ప్రజలు నానాబాధలు పడతారు.

అందుచే నిరుద్యోగం వగైరా అరిష్టాలను వ్యాపింపజేసే ప్రభుత్వ పాలనీని ఎదిరించి పోరాడటం మన ఎన్నికల కార్యక్రమంలో ప్రధానభాగంగా వుండాలి. అన్నిపార్టీలు యీ కార్యక్రమానికి అంగీకరించితీరాలి.

ఈ పోరాటంలో భారత పెట్టుబడిదారుల లొంగుబాటుపాలనీని తీవ్రంగా ఎదిరించాలి : ఓడించాలి. వారు తమ తాత్కాలిక లాభాలకోసం బ్రిటీషు పెట్టుబడిదారులతో రాజీ పడటానికి ప్రయత్నించుతున్నారు. దీనివల్ల భారతదేశ పారిశ్రామికాభివృద్ధికూడా కుంటుపడుతుంది. భారత స్వాతంత్రానికి, పారిశ్రామికాభివృద్ధికి అటంకమైన యీ రాజీని మన శక్తినంతా వుపయోగించి భగ్నంచేయాలి.

ఇంతేకాదు. తన లాభాలకోసం భారత పెట్టుబడిదారు భారత ప్రజలందరి శత్రువుగా తయారవుతున్నాడు. నిరుద్యోగసమస్య పెరిగేకొలదీ యజమానులు

జీతాలను తగ్గిస్తారు. సామ్రాజ్యవాదుల దాడికి సాయపడతారు. వాని లాభదృష్టి దేశమంతటా కరువు కాటకాలను వ్యాపింపజేయడానికి సాధనమవుతుంది. తన లాభాలను కాపాడుకోడానికి చేతనైనదంతా చేస్తాడు.

గత ఆరేండ్లలోను పెట్టుబడిదారులు విపరీత లాభాలను సంపాదించారనే సంగతి మనం తెలిసికున్నాం. అనేకమంది బట్టలమిల్లుల యజమాన్లకు ఒక్క యేడాదిలో తమ పెట్టుబడికి రెట్టింపు లాభాలు వచ్చాయి. ఈ లాభాలను ఇలాగే వుంచుకోడానికి వారు పనివారితో యుద్ధం ప్రారంభించుతారు.

అహమ్మదాబాద్ మిల్లు యజమానులు అధికధరల అలవెన్సు తగ్గించి అపుడే కార్మికులపై దాడిప్రారంభించారు. ఇతరులు వారిని అనుసరించుతున్నారు. బొంబాయి, అహమ్మదాబాద్ బట్టల పరిశ్రమల యజమానులు, బిల్లాకంపెనీవాళ్లు తాము దేశభక్తిగల షాహుకార్లమనిచెప్పుకొంటారు. వీరికి కొందరు కాంగ్రెసు నాయకులకూడ పాదాశ్రాంతులవుతారు. కాని వట్టి స్వార్థపరులని, అధికలాభాల కోసం సిగ్గువిడిచి ప్రజలను దోచుకుంటారని స్పష్టంగా తేలిపోయింది. ఇక ముందురాబోవు ఆర్థికసంక్షోభంలో కార్మికులపై న. మధ్యతరగతిపైన విపరీతమైన బరువేస్తారు. పనివాళ్ళు ఎదిరించితే ప్రభుత్వ సహకారంతోను, పోలీసు సహాయంతో అణచివేయడానికి ప్రయత్నించుతారు.

వీరి స్వార్థ ఫలితంగా దేశమంతటా సమ్మెలు జరుగుతాయి. పోరాటాలు వస్తాయి. వీటిని దృష్టిలోవుంచుకొనే అపుడే పెట్టుబడిదారులు గుసగుసలు ప్రారంభించారు. కాంగ్రెసుమంత్రులు అధికారంలోకి రాబోతున్నారు కాబట్టి కమ్యూనిస్టులు సమ్మెలు రెచ్చగొడతారంటున్నారు. దీనికి మూలమేమిటో ఆలోచించకుండా పండిట్ నెహ్రూకూడ యీ అపవాదుకు వంతపాడుతున్నాడు.

కమ్యూనిస్టు వ్యతిరేక భావాలను వినియోగించుకొని పెట్టుబడిదారులు కాంగ్రెసువాదుల సాయం కోరుతున్నారు. తమ కష్టాల నివారించుకోడానికి కార్మికులు చేసే ప్రయత్నాలను విందించుతున్నారు. సామ్రాజ్యవాదుల పాలసీవల్లనూ, తమస్వార్థంవల్లనూ ప్రస్తుత యిబ్బందులు వచ్చాయనే విషయాన్ని కప్పిపుచ్చడానికి ప్రయత్నించుతున్నారు. విరుద్యోగం, కరువు, కాటకాలను వ్యాపింపజేసే సామ్రాజ్యవాదుల పాలసీకి కాంగ్రెసువాదుల సహకారం సంపాదించడానికి పెట్టుబడిదారులు ప్రయత్నించుతున్నారు.

ఈ కుట్రను బయటపెట్టాలి. పెట్టుబడిదారులు జీతాలుకోయిడంవల్ల దేశమంతా సమ్మెలు రాకుండా చూడాలి. అన్నిస్థాయి కార్మికులన్యాయమైనకోర్కెలను బలిపరిస్తే పెట్టుబడిదారులు జీతాలుకోతను ప్రవేశపెట్టలేరు.

ప్రభుత్వపాలనీవల్ల పెట్టుబడిదారులకుకూడ అనేక ఇబ్బందులువున్నాయి. పరిశ్రమల పెంపుదలకు వున్న ఆటంకాలన్నిటినీ తొలగించాలి. కాని పెట్టుబడిదారులు తమ లాభాలను దృష్టిలో పెట్టుకొని భారత ప్రజలను దోచుకోడంలో తమకెవరూ అడ్డురాకూడదంటున్నారు. జాతీయత పేరుతో, భారత సాంఘికానికాభివృద్ధిపేరుతో వాళ్లు తమ దోపిడిని కొనసాగించాలని చూస్తున్నారు.

కాబట్టి పెత్తనం బ్రిటిషు ప్రభుత్వానికే వదలివేసినా, లేక భారత పెట్టుబడిదారులకు పెత్తనం ఇచ్చినా మనప్రజలకు ఐమం తప్ప క్షేమం కాదు.

6 సామ్రాజ్యవాదులను వోడించాలి

భారతదేశాన్ని, ప్రజలను నక్కలపాలు చేస్తున్న సామ్రాజ్యవాదులపాలనీని మనం ఓడించాలి. ప్రభుత్వం అనుసరించుతున్న ఆర్థిక విధానాన్ని ఓడించడమే అందుకు మార్గం. అన్ని రాజకీయ పార్టీలు కలసి, ప్రజలందరూ ఐకమత్యంతో కృషిచేస్తేనే ఓడించగలుగుతాము.

ప్రస్తుతమున్న ఆర్థిక విస్పృహయత. రానున్న సంక్షోభం-వీటికి బాధ్యులు ఎవరు : కాంగ్రెసు-లీగులు ఐక్యమయి జాతీయ ప్రభుత్వాన్ని నిర్మించి, జాతీయ ఆర్థిక విధానాన్ని అంతటినీ హస్తగతం చేసికో నిరాకరించుట వల్లనే నేడు మనలనీ ప్రమాదం ఎదుర్కొంటుంది. సిమ్లా సమావేశంలో వారలాచేసినట్లయితే మన ప్రజలను మనం రక్షించుకోగలిగిన స్థితిలో వుండేవాళ్ళం.

వెనుక బడిన ఆర్థిక విధానాన్ని అల్లాగే వుంచడానికి ప్రయత్నించుతున్న ప్రభుత్వాన్ని తన పాలన మార్చుకునేటట్లు మనం ఒత్తిడి చేయాలి.

ఆర్థిక సంక్షోభాన్ని అరికట్టడానికి మనం వెంటనే ఈ క్రిందిపనులు చేయాలి.

1. బ్రిటనునుంచి భారీ యంత్రాలను దిగుమతి చేయడానికి ఒడంబడిక చేసికోమని ప్రభుత్వంపై ఒత్తిడి తేవాలి.

2. మనకున్న 150 కోట్ల డెల్లెరింగు నిల్వలను యిందుకు వినియోగించాలి.

3. అమెరికానుంచి భారీయంత్రాలను కొనడానికి ఇండియాకున్న డాలర్ నిల్వలను వినియోగించాలి.

4. యుద్ధకాలంలో పెంపొందిన భారత పరిశ్రమలకు రక్షణఇస్తూ, అందుకు అనుగుణ్యంగానే దిగుమతులను తప్పించుకోవాలి.

ఈ విధానం అవలంబించుట ద్వారానే రానున్న అర్థిక సంక్షోభాన్ని ఎదుర్కోగలుగుతాము. వెంటనే ఆవుసరమయిన యంత్రాలను ముందుగా దిగుమతి చేసికోడానికి ఒకప్లాను తయారు చేయాలి.

ఈ సందర్భంలో వెంటనే చేయాలనిన పనులు :

1. బొగ్గు ఉత్పత్తిని ఎక్కువచేయడానికి ఆవుసరమైన యంత్రాలను వెంటనే తెప్పించాలి;

2. ప్రస్తుతం మనకున్న కర్మాగారాలను, రైల్వేవర్క్స్, షాపులను ఇంజిన్లు, బాయిలర్లు, వగైరా యంత్రాలను ఉత్పత్తిచేయడానికి వినియోగించాలి;

3. మోటార్లు, ట్రక్కుల ఉత్పత్తికి ఆవుసరమైన భారీ యంత్రాలను, ఇనుము-ఉక్కు ఉత్పత్తి ఎక్కువచేయడానికి ఆవుసరమైన యంత్రాలను తెప్పించాలి;

4. బట్టలమిల్లులలోని అరిగిపోయిన పాతయంత్రాలకుబదులు కొత్త యంత్రాలను తెప్పించాలి.

యుద్ధకాలంలో ఇంజనీరింగు కర్మాగారాలు అభివృద్ధి చెందాయనడానికి సందేహంలేదు. తుపాకులు, మందుగుండు సామాను తయారుచేసిన రైల్వే వర్క్స్, షాపులు వగయిరాను కొద్దిమార్పులుచేస్తే శాంతికాలంలో ప్రజోపకరమైన వస్తువులను - కుట్టుమిషన్లు, చిన్నయంత్రాలను - తయారుచేయడానికి వినియోగించవచ్చు. యుద్ధకాలంలో మరామత్తులు చేయడానికి నిగ్మించిన కర్మాగారాలను మూసివేయనక్కరలేదు. అదనంగా యంత్రాలను చేర్చి ప్రజోపకరమైన వస్తువులను తయారుచేయడానికి వినియోగించాలి. పరిశ్రమాభివృద్ధి యిష్టంలేక పోవుటచే వాటిని పీకివేయాలనుకుంటూంది. అలా జరుగకుండాఅపుచేయాలి.

రైల్వేలలోను, ఇతర పరిశ్రమలలోను పనిచేస్తున్న కార్మికులను ఉద్యోగాలలో వుంచకపోతే, పరిశ్రమలను విస్తరింపజేయకపోతే వేలకొలది కార్మిక కుటుంబాలు, మధ్యతరగతి కుటుంబాలు పస్తులుండవలసివస్తుంది.

ఈ కార్యక్రమాన్ని ఆచరణలోపెట్టడానికికూడ కొంత ధైర్యము పడుతుంది. ప్రభుత్వాన్ని కదలించి, యంత్రాలను దిగుమతిచేయడడానికి, వాటిని వినియోగించి ప్రజలకు పని చూపడానికి కొన్ని నెలలు పడుతుంది. కాని నిరుద్యోగ సమస్య మన యెదుట ప్రత్యక్షంగా వుంది. సర్ ఆర్థేర్ వుడ్ దలాల్ అంచనా ప్రకారం రానున్న 6 నెలలలో 10 లక్షలమంది నిరుద్యోగు లవుతారు, అని మే మిదివరకే స్పష్టపరిచాము.

ప్రభుత్వ ఖర్చులు
(కోట్ల రూపాయలలో)

ఏడాది	కేంద్ర ప్రభుత్వ ఖర్చులు	యుద్ధ ఖర్చులు	రాష్ట్ర ఖర్చులు	మొత్తం
1938-39	85.15		85.78	170.91
1939-40	94.57	4.00	89.22	187.79
1940-41	114.18	53.00	95.18	262.36
1941-42	147.28	194.00	103.42	444.74
1942-43	289.05	325.48	118.18	732.71
1943-44	441.84	377.87	153.85	973.56
1944-45	512.65	439.53	208.05	1160.23
1945-46	517.63	488.80	191.74	1198.17

యుద్ధ ఖర్చులు అనే శీర్షిక క్రింద వున్న మొత్తాలను ఇండియా ప్రభుత్వం మిత్రరాజ్యాల కోసం ఖర్చు చేసింది. దీనినే తిరిగి వచ్చే యుద్ధ ఖర్చులు (రికవరబుల్ వార్ ఎక్స్ పెండిచర్) అని పిలుస్తున్నారు. 1938-39 నుంచి చూస్తే ఇండియా ప్రభుత్వ ఖర్చులు 3 రెట్లు పెరిగాయనేది బోధపడుతుంది. దాదాపు 1200 కోట్ల రూపాయలు దాకా పెరిగింది.

ఈ ఖర్చుల ద్వారానే ముఖ్యంగా లక్షలకొలది సైనికులు, కార్మికులకు పనులు చూపబడ్డాయి. యుద్ధానంతరం యీ ఖర్చు అంతా ఆకస్మికంగా ఆపు చేస్తే - విదేశ ప్రభుత్వం చేతుల్లో పెత్తనముంటే తప్పకుండా ఆపు చేస్తుంది - నిరుద్యోగ సమస్య తీవ్రమవుతుంది. మధ్యతరగతి ఉద్యోగులకు, కార్మికులకు పని లేకుండా పోతుంది. ఆర్థిక సంక్షోభం వస్తుంది.

యుద్ధ కాలంలో ఖర్చు పెట్టినట్లుగానే, తరువాత కూడ పరిశ్రమలను కొనసాగించడానికి ప్రభుత్వం ఎందుకు ఖర్చు పెట్టకూడదు ? భారతదేశపు నర్మిణ్ణాణం కోసం, పరిశ్రమలను వృద్ధి జేయడానికి, ప్రజలకు పనిచూపి తిండి పెట్టడానికి ప్రభుత్వం యుద్ధ కాలంలో మాదిరిగానే ఎందుకు ఖర్చు పెట్టకూడదు ?

జాతీయ ప్రభుత్వం యీ పనే చేయాలి. ప్రజా ప్రభుత్వం పై విధంగా ఖర్చు పెట్టనిచో మరునాడే అధికారంలో నుంచి గెంటివేయబడుతుంది.

ప్రభుత్వ యుద్ధ ఖర్చులు తగ్గిపోవడం సహజమే. యుద్ధానికి పూర్వం ఏడాదికి 50 కోట్ల రూపాయలు ఖర్చు మాత్రముండేది. 1944-45 లో ప్రభుత్వం

456కోట్లు ఖర్చు పెట్టింది. 1945-46 బడ్జెటు అంచనాలో డిఫెన్సు ఖర్చు 412కోట్లు మాత్రం వుంది. యుద్ధం ఆగిపోవడంవల్ల ఖర్చు తగ్గవచ్చు. కాని అది ఆర్థిక సంక్షోభానికి దారితీసేలా ఆకస్మికంగా పడిపోకూడదు. నిర్మాణాత్మకమైన పనులకు ప్రభుత్వం ఎక్కువ ఖర్చుపెడితే యిలా జరుగదు. యుద్ధాన్ని నడుపడానికి ప్రభుత్వం డబ్బు చూడగలిగినప్పుడు, శాంతికాలంలో పునర్నిర్మాణం కోసం ప్రభుత్వం డబ్బు చూడవలసి వుంటుంది.

ముందుగా తగ్గిపోయేవాటిలో రికవరబుల్ వార్ ఎక్స్ పెండిచర్ (తిరిగి వచ్చే యుద్ధఖర్చులు) వస్తాయి. బ్రిటిష్ ప్రభుత్వ సైన్యాలకోసం ఇండియా ప్రభుత్వం యీ డబ్బును ఖర్చుపెడుతోంది. ఇప్పుడు యుద్ధం ఆగిపోయింది కాబట్టి ఇంక బ్రిటిష్ ప్రభుత్వం ఖర్చుపెట్టదు; ఇది పూర్తిగా తగ్గిపోతుంది. ఈ ఖర్చుపై ఇండియా ప్రభుత్వానికి పెత్తనంలేదు. అందుచే బాధ్యత మరింత ఎక్కువవుతుంది.

ఈ పరిస్థితులలో ప్రభుత్వం మీద ఎలా ఒత్తిడి చేయాలి ?

భారీయంత్రాలు దిగుమతి అయి, కొత్త పరిశ్రమలు స్థాపించేలోపల ప్రభుత్వం ప్రజాహితకార్యాలకు ఎక్కువగా ఖర్చుపెట్టి నిరుద్యోగులకు పని కల్పించాలి. భారీయంత్రాలు దిగుమతిగాక ముందే రోడ్లు నిర్మించడం, ఇండ్లు కట్టడానికి, రైల్వేలను ఎక్కువగా నిర్మించడానికి యుద్ధకర్మాగారాలను శాంతికాల పరిస్థితులకు తగినట్లుగా మార్చడానికి ప్రభుత్వం పూనుకోవాలి.

భారతదేశంలో కార్మికులు నివసించే ప్రాంతాలు మురికిగూడలుగా వుంటున్నాయి. వీటిని చక్కపరచాలంటే ఆరోగ్యకరమైన గృహనిర్మాణం అత్యవసరం. అప్పుడే కార్మికుల ఆరోగ్యం బాగుపడి, వారనైపుణ్యం పెరుగుతుంది. పట్టణ అవుసరాలను తీర్చడానికి విస్తారమైన నిర్మాణ కార్యక్రమానికి పూనుకోవాలి. ఉదాహరణకు జూట్ పరిశ్రమలో పనిచేసే కార్మికులకు యిండ్లు నిర్మించడానికి పరిశ్రమలోవున్న పెట్టుబడికి 4 రెట్లు పెట్టుబడి కావాలి.

మధ్యతరగతివారికి గాలివస్తూ చౌకగా అద్దెకు దొరికే ఇండ్ల అవసరం ఎంతో వుంది.

ఇవన్నీ నిర్మించడానికి ప్రభుత్వం చాలా డబ్బు ఖర్చుపెట్టాలి. అప్పుడే మధ్యతరగతివారికి, కార్మికులకు ఇండ్లు చౌకగా దొరుకుతాయి. ఎక్కువ అద్దెలు గుంజే ఇండ్ల యజమానుల బాధ తప్పుతుంది. పరిశ్రమలు పెరిగేకొలది, పట్టణాల జనసంఖ్య పెరుగుతుంది. వారందరికీ ఇండ్లు సులభంగా దొరుకుతాయి.

456కోట్లు ఖర్చు పెట్టింది. 1945-46 బడ్జెటు అంచనాలో డిఫెన్సు ఖర్చు 412కోట్లు మాత్రం వుంది. యుద్ధం ఆగిపోవడంవల్ల ఖర్చు తగ్గవచ్చు. కాని అది ఆర్థిక సంక్షోభానికి దారితీసేలా ఆకస్మికంగా పడిపోకూడదు. నిర్మాణాత్మకమైన పనులకు ప్రభుత్వం ఎక్కువ ఖర్చుపెడితే యిలా జరుగదు. యుద్ధాన్ని నడుపడానికి ప్రభుత్వం డబ్బు చూడగలిగినప్పుడు, శాంతికాలంలో పునర్నిర్మాణం కోసం ప్రభుత్వం డబ్బు చూడవలసి వుంటుంది.

ముందుగా తగ్గిపోయేవాటిలో రికవరబుల్ వార్ ఎక్స్ పెండిచర్ (తిరిగి వచ్చే యుద్ధఖర్చులు) వస్తాయి. బ్రిటిష్ ప్రభుత్వ సైన్యాలకోసం ఇండియా ప్రభుత్వం యీ డబ్బును ఖర్చుపెడుతోంది. ఇప్పుడు యుద్ధం ఆగిపోయింది కాబట్టి ఇంక బ్రిటిష్ ప్రభుత్వం ఖర్చుపెట్టదు; ఇది పూర్తిగా తగ్గిపోతుంది. ఈ ఖర్చుపై ఇండియా ప్రభుత్వానికి పెత్తనంలేదు. అందుచే బాధ్యత మరింత ఎక్కువవుతుంది.

ఈ పరిస్థితులలో ప్రభుత్వం మీద ఎలా ఒత్తిడి చేయాలి ?

భారీయంత్రాలు దిగుమతి అయి, కొత్త పరిశ్రమలు స్థాపించేలోపల ప్రభుత్వం ప్రజాహితకార్యాలకు ఎక్కువగా ఖర్చుపెట్టి నిరుద్యోగులకు పని కల్పించాలి. భారీయంత్రాలు దిగుమతిగాక ముందే రోడ్లు నిర్మించడం, ఇండ్లు కట్టడానికి, రైల్వేలను ఎక్కువగా నిర్మించడానికి యుద్ధకర్మాగారాలను శాంతికాల పరిస్థితులకు తగినట్లుగా మార్చడానికి ప్రభుత్వం పూనుకోవాలి.

భారతదేశంలో కార్మికులు నివసించే ప్రాంతాలు మురికిగూడలుగా వుంటున్నాయి. వీటిని చక్కపరచాలంటే ఆరోగ్యకరమైన గృహనిర్మాణం అత్యవసరం. అప్పుడే కార్మికుల ఆరోగ్యం బాగుపడి, వారనైపుణ్యం పెరుగుతుంది. పట్టణ అవుసరాలను తీర్చడానికి విస్తారమైన నిర్మాణ కార్యక్రమానికి పూనుకోవాలి. ఉదాహరణకు జూబ్ పరిశ్రమలో పనిచేసే కార్మికులకు యిండ్లు నిర్మించడానికి పరిశ్రమలోవున్న పెట్టుబడికి 4 రెట్లు పెట్టుబడి కావాలి.

మధ్యతరగతివారికి గాలివస్తూ చౌకగా అద్దెకు దొరికే ఇండ్ల అవసరం ఎంతో వుంది.

ఇవన్నీ నిర్మించడానికి ప్రభుత్వం చాలా డబ్బు ఖర్చుపెట్టాలి. అప్పుడే మధ్యతరగతివారికి, కార్మికులకు ఇండ్లు చౌకగా దొరుకుతాయి. ఎక్కువ అద్దెలు గుంజే ఇండ్ల యజమానుల బాధ తప్పుతుంది. పరిశ్రమలు పెరిగేకొలదీ, పట్టణాల జనసంఖ్య పెరుగుతుంది. వారందరికీ ఇండ్లు సులభంగా దొరుకుతాయి.

ప్రభుత్వం తమ ఆఫీసులను విస్తరించడానికి, తమఉద్యోగులకు ఇండ్లను నిర్మించడానికి ఒక ప్లానువేసింది. పట్టణాలలోను, గ్రామాలలోను ఇండ్లను నిర్మించేదిగా మనజాతీయప్లాను వుండాలి. ఈ కార్యక్రమాన్ని సాగించడానికి యంత్రాలు తక్కువగా వున్నాయని ప్రభుత్వం సాకుచెప్పడానికి వీలులేదు. విదేశాలనుండి ఇందుకొరకు భారీయంత్రాలు దిగుమతి చేయనవుసరంలేదు. ప్రభుత్వాదాయాన్నుండి డబ్బు ఖర్చుపెట్టి విరుద్యోగులకు పనిచూపించవచ్చు.

రోడ్ల నిర్మాణానికి, రైల్వేలను విస్తరించడానికి కూడ విదేశాలనుండి సామగ్రి దిగుమతి కానవుసరంలేదు. వీటి నిర్మాణానికి మొత్తం ఖర్చు చేసే దాంట్లో నూటికి 4 కంటే విలువైన సామాను దిగుమతి చేయనక్కరలేదు.

రైల్వేలకు, రోడ్లకు, గృహనిర్మాణానికి, కర్మాగారాలను మార్చడానికి, యుద్ధ ప్రయత్నాలకని తెచ్చి మిగిలిపోయిన అమెరికా సామగ్రిని ఇండియా ప్రభుత్వం కొనివెయ్యాలి. అమెరికాసరుకు దాదాపు 120 కోట్లరూపాయలు విలువచేసేది మిగిలిపోయిందని అంచనా వేయబడింది. బ్రిటీషువాళ్ళ వ్యాపారానికి నష్టం కాబట్టి వాటిని కొనడానికి ప్రభుత్వం యిష్టపడటంలేదు. ఆ పాలసీ మార్చుకోవాలని, అమెరికా సామగ్రిని కొని భారత పునర్నిర్మాణానికి వినియోగించాలని ఒత్తిడి తేవాలి.

ఇందుకు కావలసిన డబ్బుంతా పన్నులు ద్వారా ప్రోగుచేయనక్కరలేదు. కొంతభాగం ప్రజలనుండి అప్పుగా వసూలుచేయవచ్చు. జాతీయప్రభుత్వం సులభంగా వసూలు చేయగలుగుతుంది.

పారిశ్రామికాభివృద్ధి అగిపోవడంవల్ల వర్తకకంపెనీలచేతుల్లో చాలపెట్టుబడి నిల్వవుంది. దీనికితోడు అదనపులాభాల పన్నులోనుంచి ప్రభుత్వంవద్ద కొంత రిజర్వుఫండునిల్వవుంది. రైల్వేలు, ఇతరకంపెనీలకు రిజర్వుఫండ్లునిల్వవున్నాయి.

అదనపు లాభాల పన్నులోనుంచి తిరిగి యివ్వాలసిన రిజర్వుఫండు 150 కోట్లరూపాయలు వుందని అంచనా వేయబడింది. ఇది ప్రస్తుతం ప్రభుత్వంవద్దనే వుంది. దీనిని పెట్టుబడిదారులకు తిరిగి యివ్వడంలో ఆర్థంలేదు. ప్రజలకష్టం, చెమటనుంచి వ్యాపారస్తులు కాజేసిన సొమ్ము అది. ప్రజాహిత కార్యాలకు, పరిశ్రమలను ప్రజాప్రభుత్వపరం చేయడానికి ఆ విధిని వినియోగించాలి.

రైల్వేల డిప్రీసియేషన్ రిజర్వు ఫండు, తదితర ఫండులు కలిసి 150 కోట్ల రూపాయలకు తక్కువలేకుండా నిల్వవుంది. దీనిని అరిగిపోయిన స్వయంత్రాలకు బదులుగా కొత్తయంత్రాలను కొనడానికి వినియోగించవచ్చు. తద్వారా కొంతమందికి పనిచూపవచ్చు.

ఇదిగాక దొంగవ్యాపారంద్వారా. అధిక లాభాలద్వారా సంపాదించిన సొమ్ము కోట్లకొలదీ దాగివుంది. ఇలాంటి అన్యాయార్జిత సొమ్మునంతనూ ప్రజా ప్రభుత్వం లాక్కోవాలి.

బ్రిటను, అమెరికాలవంటి దేశాలలో చిన్నచిన్న నిల్వలనుకూడ దేశం యొక్క జాతీయ రిజర్వు క్రింద ఎంచుతారు. భారత దేశంవంటి బీదదేశంలో చిన్న ఆదాయాలకు అట్టే ప్రాముఖ్యత లేదు. 1944 లెక్కల ప్రకారం అమెరికా ద్యాంకులలో 193.6 బిలియన్ల డాలర్లు నిల్వవున్నాయి. అందులో 66 బిలియన్లు మాత్రమే వర్తకులవి. తక్కిన 127.6 బిలియన్లు చిన్న ఆదాయాలున్నవారు దాచుకున్న వ్యక్తిగత నిల్వలు.

బ్రిటనులో యిలాంటి చిన్ననిల్వలు 100 కోట్ల పౌన్లను మించివున్నాయి. భారతదేశంలో 1939-40 సంవత్సరంలో చిన్ననిల్వలు 135.35 కోట్ల రూపాయలున్నాయి. 1944-45 లో యివి 175 కోట్లకు పెరిగాయి. అనగా 8 ఏండ్ల లో 40 కోట్లు, ఏడాదికి 8కోట్లు మాత్రమే పెరిగాయి.

ఈ రిజర్వునిధులన్నిటినీ సమీకరించితే-జాతీయ ప్రభుత్వం అలాచేయగలుగుతుంది-పునర్నిర్మాణ కార్యాలకు తగినంత పెట్టుబడి దొరుకుతుంది. తక్కువ యైన దాన్ని ఆర్థిక మంత్రి సప్లయి చేయవలసివస్తుంది. ఎంతతక్కువవుతుందీ అనేవిషయం విపుణులు నిర్ణయించవలసి వుంటుంది. రాబోవు రెండేళ్ళలో ప్రభుత్వం 300 నుంచి 500 కోట్ల రూపాయలదాకా ప్రజాహిత కార్యాలకు ఖర్చు పెట్టవలసి వుంటుంది.

పై ఆర్థిక కార్యక్రమంతోపాటు ప్రభుత్వం వెంటనే క్రిందిసూచనలను అమలు జరపాలి.

1. రోజుకు 8 గంటలపని: వారానికి 44 గంటలపని.
2. సంవత్సరానికి పూర్తిజీతంమీద ఒక నెల సెలవు యివ్వాలి.
3. కనీస జీతాలను నిర్ణయించాలి - జీతాలకోతను విషేధించుతూ కాపనం చేయాలి.

ఎక్కువమందికి పనిచూపడానికి, కార్మికుల జీవిత పరిమాణం తగ్గిపోకుండా చేయడానికి పై సూచనలు వెంటనే అమలు జరపాలి.

8 స్వాతంత్ర్యం కోసం :

సాఖ్యప్రదమైన జీవితం కోసం

భారతదేశ సహజ సంపదలను పెంపొందించితే తప్ప, విరుద్ధోగ సమస్య, దారిద్ర్యం తొలగిపోదు; అప్పుడే భారత ప్రజలు సుఖసంపదలతో వర్ధిల్లుతారు.

సామ్రాజ్యవాదులచేత, జమీందారులచేత పీడించబడుతూ, వెనుకబడిన ఆర్థికవిధానాన్ని పూర్తిగా మార్పుచేస్తేగాని, ప్రజాసామాన్యం యొక్క క్షేమం దృష్టిలో పెట్టుకొని పారిశ్రామికంగా అభివృద్ధిచేస్తేగాని మన సమస్య పరిష్కారంకాదు.

పారిశ్రామిక స్లాను ప్రధాన ఆశయం ప్రజల జీవిత పరిమాణం వృద్ధిని చేయడమే అయివుండాలి. రాబోవు 15 యేండ్లలో ప్రజల జీవనభృతి నూటికి నూరు కనీసం అభివృద్ధి చెందాలి.

పారిశ్రామికాభివృద్ధికి యిప్పుడున్న అటంకాలన్నిటినీ తొలగించి, సర్వతో ముఖమైన స్లానుప్రకారం కృషిచేస్తేతప్ప భారతదేశం ప్రస్తుత దీనావస్థనుండి బయటపడదు. ప్రజలచే ఎన్నుకోబడిన ప్రభుత్వమే అలాంటి స్లానును తయారు చేయగలుగుతుంది. ప్రజాప్రభుత్వ మొక్కచే అమలు జరుపగలుగుతుంది.

అలాంటి స్లానుకు ప్రధాన సూత్రాలివి :

1. కెమికల్స్, ఇనుము, ఉక్కు, యంత్రవిర్మాణం వగైరా పరిశ్రమలను పెంపొందించడం; తద్వారా భారతదేశం యంత్రాలకు క్రమక్రమంగా ఇతర దేశాలపై ఆధారపడకుండా చేయడం.

2. నౌకా నిర్మాణపరిశ్రమను, రైల్వే యింజనీర్లను, మోటార్లు వగైరా నిర్మించే పరిశ్రమలను స్థాపించడం.

3. ప్రజోపకారాలైన వస్తువులను తయారుచేసే పరిశ్రమలను పెంపొందించడం.

4. ప్రజావసరాలను తీర్చడానికి తగినన్ని గృహాలను నిర్మించడం.

5. జలాధారాలనుండి విద్యుచ్ఛక్తిని ఉత్పత్తిచేయుటద్వారాను, ఇరిగేషన్ స్కీములద్వారాను వ్యవసాయాన్ని పెంపొందించడం.

ఈ మార్పులన్నీ జమీందారీవిధానాన్నిరద్దుచేసి వ్యవసాయంలో పూర్తిగా మార్పులు వచ్చినప్పుడే సాధ్యమవుతాయి. ప్రయివేటు వ్యక్తులు వీటిని ప్రారంభించాలి.

భించలేరు. స్వతంత్ర భారతదేశంలో ప్రజలందరికీ పని, సౌఖ్యకరమైన జీవితం అందుబాటులో వుండాలంటే యీ కార్యక్రమాన్ని అమలుజరిపి తీరాలి.

అందుచే యీ కార్యక్రమాన్ని స్వతంత్ర భారతదేశంలో ప్రజాప్రభుత్వ మొకటే అమలుజరుపగలుగుతుంది. ప్రజాప్రభుత్వానికి పరిశ్రమలపైన పూర్తి కంట్రోలు వుండాలి. పరిశ్రమల ఫలితాలు ప్రజలందరికీ చెందాలి.

ఈ కార్యక్రమంలో క్రిందివిషయాలు చేరివుండాలి :

1. కెమికల్స్, ఇనుము, ఉక్కు వగయిరా బారీ పరిశ్రమలు ప్రభుత్వా దీనంలో వుండాలి. అవి ప్రభుత్వ యాజమాన్యంలోనే నడుపబడాలి.

2. గనులు, క్వారీలు వగయిరా సహజసంపదలు ప్రభుత్వపరం చేయాలి. వాటిని పెంపొందించడం ప్రభుత్వ బాధ్యతగా వుండాలి.

3. చిన్న పరిశ్రమలపై ప్రభుత్వ కంట్రోలు వుండాలి. వ్యక్తుల యాజ మాన్యంలో వున్నప్పటికీ ఒకప్లాను ప్రకారం వృద్ధిచేయాలి.

4. భాదాలన్నిటినీ కంట్రోల్ చెయ్యాలి.

వీటినుంచి వచ్చే ఆదాయాన్ని ప్రజలందరికీ న్యాయమైన విధంగాపంచాలి.

1. కనీస జీవితభృతి

2. శుభ్రమైన గృహాలు

3. నిరుద్యోగ భృతి వగయిరా సోషల్ సెక్యూరిటీ ఏర్పాటులు

4. రోజుకు 8 గంటలు, వారానికి 44 గంటలపని

5. సంవత్సరానికి పూర్తిజీతంపైన నెలరోజుల శెలవు

6. ప్రావిడెంటు ఫండు—ముసలితనంలో భృతి ఏర్పాటులు

కార్మికులకు పైహక్కులను గ్యారంటీ చేయడానికి, కార్మిక సంఘాలను నిర్మించుకోడానికి అవుసరమైన రక్షణలిస్తూ శాసనాలు చేయాలి. యజమానులు కార్మిక సంఘాలను గుర్తించాలి. యజమానులను కార్మిక సంఘాలతో ఒడం డికచేసికోడానికి ఒత్తిడిచేయాలి. కార్మికులలో వుత్సాహం కలిగించడానికి, నైపుణ్యం వృద్ధిచేయడానికి నూతన భారతదేశాన్ని నిర్మించడానికి కార్మిక సంఘాలను వినియోగించుకోవాలి.

కార్మికులకు తమ సంఘాలను నిర్మించుకొనేహక్కు, సమ్మెచేసేహక్కు, ప్రజాస్వామిక హక్కులు గ్యారంటీ చేస్తూ శాసనాలు చేయాలి. పారిశ్రామికాభి వృద్ధివల్ల వచ్చే ఫలితాలు కొలదిమంది పెట్టుబడిదారుల స్వంత సొత్తు కాకుండా వుండాలంటే కార్మికుల పై హక్కులను రక్షించాలి.

మనదేశ సహజ సంపదను పెంపొందించితే తప్ప కార్మికులకు భవిష్యత్తు లేదు. భారతదేశం పారిశ్రామికంగా త్వరగా అభివృద్ధి చెందితే తప్ప నిరుద్యోగ సమస్య పోదు. ఇప్పటికే 1 కోటి 50 లక్షలమంది వయోజనులు వ్యవసాయం పైన అదనపు భారంగా వున్నారు. వీరికితోడు యుద్ధ పరిశ్రమలనుంచి తరిమి వేయబడినవారు లక్షలకొలది వస్తారు. ఇప్పటికే వ్యవసాయకూలీలకు నిండా కూలి (రోజుకు 0-4-0 మించి) చొరకుంటుంటారు. పై వారంతా వస్తే నిరుద్యోగ సమస్య ఎంత భీకరమవుతుందో వేరే చెప్పనక్కరలేదు. త్వరగా పరిశ్రమలను పెంపొందించితేగాని వారందరికీ పనులు దొరకవు.

ఈ మార్పుచేయడానికి మనకు చాలపెట్టుబడి రిజర్వులరూపేణా నిల్వ వుంది. 150 కోట్ల మిలియన్ల డైరింగుల రూపేణా విదేశాలనుంచి భారీయంత్రాలను కొనడానికి మనకు కావలసినంత నిల్వవుంది. స్వతంత్ర భారత ప్రజా ప్రభుత్వం విదేశాలనుండి మనకు కావలసిన యంత్రాలను తప్పకుండా కొన గలుగుతుంది.

దీనిలో సగం సొమ్మును బ్రిటీషు పెట్టుబడిదారులకు మనదేశంలో వున్న మైనింగ్ కంపెనీలను, ఫ్యాక్టరీలను కొనివేయడానికి ఉపయోగించవచ్చు. మన దేశంలో బ్రిటీషు కోటీశ్వరులు 30 నుంచి 70 కోట్లపాన్లదాకా పెట్టుబడిపెట్టారు. వీటన్నిటినీ వెంటనే ప్రభుత్వపరం చేసికోవచ్చు దానిలో వచ్చేలాభం నిర్మించ బోయే పరిశ్రమలకు పెట్టుబడిగా వినియోగించవచ్చు.

మన దేశంయొక్క భవిష్యత్తు పై కార్యక్రమంపైనే ఆధారపడి వుందని కమ్యూనిస్టుపార్టీ నమ్ముతుంది : అందుకొరకు కృషిచేస్తుంది.

కార్మికుల, రైతులక్షేమం దృష్టిలో వుంచుకొని దారిద్ర్యానికి, కరువు కాటకాలకు వ్యతిరేకంగా పోరాడాలని కోరుతుంది.

ప్రజా ప్రభుత్వ కంట్రోలుక్రింద భారతదేశ సహజసంపదను స్థాను ప్రకారం పెంపొందించాలని కమ్యూనిస్టుపార్టీ కోరుతుంది. ఉత్పత్తిని విరివిగా పెంపొందించి ప్రతివారికీ సాధ్యమైనంత ఎక్కువగా జీవితావుసర వస్తువులు లభ్యమయ్యేలా చేయాలని కమ్యూనిస్టుపార్టీ ఆశించుతుంది.

ప్రజలను పీడించి అధికలాభాలు పొందే పెట్టుబడిదారుల చేతుల్లో భారత దేశ భవిష్యత్తును వుంచడానికి కమ్యూనిస్టుపార్టీ అంగీకరించదు. భారీ పరిశ్రమలను ప్రభుత్వపరం చేయాలనీ, లాభాలను కంట్రోలు చేయాలనీ, కార్మికుల హక్కులను రక్షించాలనీ కమ్యూనిస్టుపార్టీ డిమాండు చేస్తుంది.

BCI

TPLA101B157

BC

పుస్తకం పేరు	పుస్తకాల పరిశీలనాపట్టిక
పుస్తకం సంఖ్య	121A 1013157
పుస్తకం పేరు	రంగులకి రంగులు
తారీఖు	25/10/24
ముందు అట్ట	yes
వెనుక అట్ట	yes
మొత్తం పేజీలు	37
పెద్ద సైజు పేజీలు	NO
ఖాళీ పేజీలు	CL, BCL
లేని పేజీలు	NO
తయారు చేసినది	akashaya
పేజీలు విడదీసినది	నానా
పూజ్ చేసినది	NAUK
పరీక్ష చేసినది	THASIN
పేజీలు పరిశీలించినది	
లైండింగు చేసినది	
ప్యాకింగు చేసినది	
స్టాప్ చెయ్యబడి	
తప్పులు	NO
పరిస్థితి	GOOD